

บทความวิจัย

เรื่อง ปัญหาการออกเสียงสระภาษาเวียดนามของนักศึกษาไทย : กรณีศึกษานักศึกษาชั้นปีที่ 1
สาขาเอเชียศึกษา(สาขาภาษาเวียดนาม) คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร

โดย

นางสาวปานชีวา แสงเพลิง

รหัสนักศึกษา 05580731

บทความวิจัยนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาอักษรศาสตรบัณฑิต

สาขาวิชาเอเชียศึกษา คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร

ปีการศึกษา 2561

ลิขสิทธิ์ของสาขาวิชาเอเชียศึกษา คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร

ชื่อบทความวิจัย	ปัญหาการออกเสียงสระภาษาเวียดนามของนักศึกษาไทย : กรณีศึกษานักศึกษาชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาเอเชียศึกษา (ภาษาเวียดนาม) คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร
ผู้เขียน	นางสาวปานชีวา แสงเพลิง
อาจารย์ที่ปรึกษาบทความวิจัย	อาจารย์จิตรนันทน์ กลิ่นน้อย
สาขาวิชา	เอเชียศึกษา คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตพระราชวังสนามจันทร์
ปีการศึกษา	2561

บทคัดย่อ

บทความวิจัยเรื่องปัญหาการออกเสียงสระภาษาเวียดนามของนักศึกษาไทย : กรณีศึกษานักศึกษาชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาเอเชียศึกษา (ภาษาเวียดนาม) คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัญหาการออกเสียงสระภาษาเวียดนามของนักศึกษาไทยชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาเอเชียศึกษา (ภาษาเวียดนาม) ที่เรียนภาษาเวียดนามขั้นพื้นฐานระยะเวลาไม่เกิน 6 เดือน จำนวน 24 คน โดยผู้วิจัยสร้างรายการคำศัพท์จำนวน 90 คำ ทั้งหมดจำนวน 24 ชุด เพื่อใช้ทดสอบการออกเสียงสระโดยให้นักศึกษาอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาเวียดนามที่กำหนด ผู้วิจัยบันทึกเสียงของนักศึกษาที่อ่านคำศัพท์ด้วยเครื่องบันทึกเสียง และจัดเรียบเรียงในรูปแบบสัทอักษร (Phonetic alphabet) จากนั้นจึงวิเคราะห์ปัญหาการออกเสียงสระของนักศึกษา

ผลการศึกษาพบว่า นักศึกษาชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาเอเชียศึกษา(ภาษาเวียดนาม) คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร มีปัญหาการออกเสียงสระภาษาเวียดนามทั้งสระเดี่ยวและสระประสม ดังนี้ สระเดี่ยว ได้แก่ /a/, /ã/, /ã/, /e/, /e/, /i/, /o/, /o/, /ɔ/, /u/, /u/ และสระประสม ได้แก่ /ie/, /uɔ/, /uo/

คำสำคัญ : ปัญหาการออกเสียง, ภาษาเวียดนาม, ระบบเสียง, สระ

กิตติกรรมประกาศ

บทความวิจัยเรื่องปัญหาการออกเสียงสระภาษาเวียดนามของนักศึกษาไทย : กรณีศึกษา นักศึกษาชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาเอเชียศึกษา (ภาษาเวียดนาม) คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร เป็นส่วนหนึ่งของรายวิชา 450109 การศึกษาเอกเทศ (INDEPENDENT STUDY)

บทความวิจัยฉบับนี้สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยความกรุณาของ อาจารย์จิตรนันท กลินน้อย อาจารย์ผู้ควบคุมบทความวิจัย ผู้กรุณาให้การสนับสนุนให้ผู้วิจัยเห็นประโยชน์และความสำคัญของการทำวิจัยเพื่อพัฒนาการศึกษา ให้คำแนะนำ ชี้แนะแนวทาง ให้คำปรึกษาเรื่องการเข้าไปขอเก็บข้อมูลนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ซึ่งเป็นรายวิชาที่อาจารย์รับผิดชอบ พร้อมทั้งตรวจแก้ไขเนื้อหา สำนวน ภาษาอย่างละเอียด รวมถึงแนะนำเรื่องศัพท์ของภาษาเวียดนาม ตลอดจนเอาใจใส่ได้ถาม ให้กำลังใจแก่ผู้วิจัยด้วยความห่วงใยเสมอมาจนบทความวิจัยฉบับนี้สำเร็จสมบูรณ์ ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ ที่นี้

ขอขอบคุณน้อง ๆ นักศึกษาชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาเอเชียศึกษา(ภาษาเวียดนาม) คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร จำนวน 24 คน ที่ให้ความร่วมมือและสละเวลาในการทำแบบทดสอบรายการคำศัพท์อันเป็นส่วนสำคัญที่ทำให้บทความวิจัยฉบับนี้เสร็จสมบูรณ์ไปได้ด้วยดี

ขอขอบคุณเพื่อน ๆ คณะอักษรศาสตร์ทุก ๆ คนที่คอยให้กำลังใจและให้ความช่วยเหลือผู้วิจัยเสมอมา

สุดท้ายนี้ขอกราบขอบพระคุณบิดา มารดาและครอบครัวของผู้วิจัยที่ส่งเสริม สนับสนุน ให้กำลังใจและเป็นแรงบันดาลใจในการทำบทความวิจัยฉบับนี้จนสำเร็จลุล่วงไปด้วยดี คุณค่าและประโยชน์อันพึงมีจากวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยขอน้อมนุชาคุณบิดามารดาและบูรพาจารย์ทุกท่านที่ได้อบรมสั่งสอนวิชาความรู้และให้ความเมตตาแก่ผู้วิจัยมาโดยตลอด และเป็นกำลังใจสำคัญที่ทำให้การศึกษาค้นคว้าฉบับนี้สำเร็จลุล่วงได้ด้วยดี ผู้วิจัยหวังเป็นอย่างยิ่งว่าการศึกษานี้จะเป็นประโยชน์ต่อผู้ที่สนใจต่อไป

ปานชีวา แสงเพลิง

(ผู้วิจัย)

สารบัญ

บทคัดย่อ.....	ก
กิตติกรรมประกาศ.....	ข
สารบัญ.....	ค
สารบัญตาราง.....	จ
1. ที่มาและความสำคัญของปัญหาการวิจัย.....	1
2. วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	3
3. ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	3
4. สมมติฐาน.....	3
5. การทบทวนแนวความคิดและงานศึกษาที่เกี่ยวข้องกับการวิจัย.....	3
5.1 เอกสารเกี่ยวกับลักษณะการออกเสียงของเสียงพยัญชนะและเสียงสระ.....	4
5.1.1 เสียงสระ.....	4
5.1.2 เสียงพยัญชนะ.....	9
5.2. เอกสารเกี่ยวกับระบบเสียงภาษาเวียดนาม.....	11
5.2.1 พยัญชนะต้น.....	12
5.2.2 หน่วยเสียงพยัญชนะท้าย.....	13
5.2.3 หน่วยเสียงสระ.....	14
5.3. เอกสารที่เกี่ยวกับระบบเสียงภาษาไทย.....	16
5.3.1 เสียงพยัญชนะ.....	16
5.3.2 หน่วยเสียงสระ.....	17
5.4. เอกสารเกี่ยวกับการเปรียบเทียบสระภาษาเวียดนามกับสระภาษาไทย.....	18
5.5 เอกสารเกี่ยวข้องกับสาเหตุและลักษณะของปัญหาในการออกเสียง ภาษาต่างประเทศ.....	20
5.6 งานวิจัยเกี่ยวกับปัญหาการออกเสียง.....	22
5.6.1 งานวิจัยเกี่ยวกับปัญหาการออกเสียงภาษาไทย.....	22

5.6.2 งานวิจัยเกี่ยวกับปัญหาการออกเสียงภาษาต่างประเทศ.....	23
6. ขอบเขตการศึกษาวิจัย.....	26
7. วิธีการดำเนินงานวิจัย.....	26
ผลการศึกษา.....	28
อภิปรายผลการศึกษา.....	42
ข้อเสนอแนะ.....	43
บรรณานุกรม.....	44
ประวัติผู้ศึกษา.....	46
ภาคผนวก.....	47

สารบัญตาราง

ตารางที่	หน้า
1	ตารางแสดงเสียงพยัญชนะต้นภาษาเวียดนาม.....12
2	ตารางแสดงเสียงพยัญชนะท้ายภาษาเวียดนาม.....13
3	ตารางแสดงสัทอักษร พยัญชนะภาษาเวียดนาม.....14
4	ตารางแสดงหน่วยเสียงสระเดี่ยวและสระเสียงประสม.....15
5	ตารางแสดงลักษณะการออกเสียงสระภาษาเวียดนาม.....16
6	ตารางแสดงหน่วยเสียงพยัญชนะไทย.....17
7	ตารางแสดงหน่วยเสียงสระภาษาไทย.....18
8	ตารางแสดงการเปรียบเทียบสระภาษาเวียดนามกับสระภาษาไทย.....19
9	ตารางแสดงผลจำนวนการออกเสียงสระเดี่ยวภาษาเวียดนาม.....48
10	ตารางแสดงผลจำนวนการออกเสียงสระเดี่ยวภาษาเวียดนาม.....55
11	ตารางคำศัพท์ที่ใช้ในการทดสอบ.....59
12	แบบทดสอบการออกเสียงคำในภาษาเวียดนามของนักศึกษาไทยคนที่ 1.....63
13	แบบทดสอบการออกเสียงคำในภาษาเวียดนามของนักศึกษาไทยคนที่ 2.....67
14	แบบทดสอบการออกเสียงคำในภาษาเวียดนามของนักศึกษาไทยคนที่ 3.....71
15	แบบทดสอบการออกเสียงคำในภาษาเวียดนามของนักศึกษาไทยคนที่ 4.....75
16	แบบทดสอบการออกเสียงคำในภาษาเวียดนามของนักศึกษาไทยคนที่ 5.....79

1. ที่มาและความสำคัญของปัญหาการวิจัย

ภาษาเป็นเครื่องมือที่มีความสำคัญในการสื่อสารของมนุษย์ มนุษย์ใช้ภาษาในชีวิตประจำวันเพื่อสื่ออารมณ์ ความรู้สึกนึกคิด และทำความเข้าใจกับผู้อื่น ตลอดจนเป็นการสื่อสารเพื่อสร้างความสัมพันธ์อันดีต่อกัน เพื่อให้ผู้ที่อยู่ในกลุ่มหรือสังคมนั้น ๆ เข้าใจตรงกัน ดังนั้นมนุษย์ทุกคนจึงจำเป็นต้องเรียนรู้ภาษาซึ่งกันและกัน

ภาษากับการสื่อสารเป็นสิ่งที่มีความสัมพันธ์กัน เพราะการสื่อสารเป็นปัจจัยสำคัญในการดำรงชีวิตของมนุษย์ ในยุคโลกาภิวัตน์ที่เป็นยุคของข้อมูลข่าวสาร การสื่อสารมีประโยชน์มากทั้งในแง่บุคคลและสังคม การสื่อสารทำให้คนมีความรู้และโลกทัศน์ที่กว้างขวางขึ้น รวมถึงเป็นกระบวนการที่ทำให้สังคมเจริญก้าวหน้าอย่างไม่หยุดยั้ง ทำให้มนุษย์สามารถสืบทอด พัฒนา เรียนรู้ วัฒนธรรมของตนเองและสังคมได้ ดังนั้นหากเราเข้าใจภาษาและสามารถสื่อสารออกมาได้อย่างถูกต้องก็จะเป็นผลดีต่อตัวเราและคนรอบข้าง

ปัจจุบันนี้ประเทศไทยเป็นหนึ่งในประเทศสมาชิกสมาคมประชาชาติแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ (Association of Southeast Asian Nations) หรือ อาเซียน ซึ่งมีประเทศสมาชิกทั้งหมด 10 ประเทศ ได้แก่ อินโดนีเซีย มาเลเซีย ฟิลิปปินส์ สิงคโปร์ ไทย บรูไนดารุส-ซาลาม เวียดนาม ลาว เมียนมาร์ และกัมพูชา โดยสมาคม ASEAN มุ่งเน้นการให้ความร่วมมือและความช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ในทางเศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรม เทคโนโลยี วิทยาศาสตร์ และการบริการ รวมถึงการเปิดเสรีระหว่างประเทศสมาชิกด้วยกันมากขึ้น จึงทำให้ประชาชนของประเทศสมาชิกต่าง ๆ สามารถเข้ามาทำงาน ศึกษา หรือทำธุรกิจได้ง่ายขึ้น จึงทำให้เกิดการแลกเปลี่ยนวัฒนธรรมระหว่างกัน เช่น วัฒนธรรมด้านอาหาร ด้านการอยู่อาศัย และที่สำคัญคือวัฒนธรรมด้านภาษา ดังจะเห็นว่าในปัจจุบันนี้คนไทยให้ความสนใจกับภาษาของเพื่อนบ้านมากขึ้น อาทิ ภาษาเวียดนาม ภาษาเมียนมาร์ ภาษาลาว ภาษากัมพูชา ทั้งนี้เพื่อเป็นการเปิดโอกาสในการทำงานและการศึกษาให้กับตนเองมากขึ้น ภาษาหนึ่งที่ได้รับคามนิยมจากชาวไทย คือ ภาษาเวียดนาม มีหลายมหาวิทยาลัยในประเทศไทยเปิดสอนภาษาเวียดนามให้นักศึกษาได้เรียนรู้

มหาวิทยาลัยทั้งภาครัฐและภาคเอกชน เปิดการเรียนการสอนภาษาเวียดนามมากขึ้น รวมถึง คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตพระราชวังสนามจันทร์ ที่เปิดแผนการสอน หลักสูตรอักษรศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาเอเชียศึกษา ที่เน้นพัฒนาทักษะทางด้านภาษาเอเชีย เพื่อสร้างบัณฑิตที่มีความรู้ความสามารถ มีการเรียนการสอนที่มีความร่วมมือกับมหาวิทยาลัยใน ต่างประเทศ เปิดสอนทั้งหมด 4 ภาษา คือภาษาจีน เกาหลี ญี่ปุ่น และเวียดนาม โดยเน้นทักษะทั้ง 4 ทักษะ ได้แก่ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน

ทักษะหนึ่งที่สำคัญในการเรียนภาษาและใช้ในการสื่อสารให้มีประสิทธิภาพ คือ ทักษะการพูด การพูดภาษาจะต้องพูดให้ถูกต้องและชัดเจนตั้งแต่ในระดับการออกเสียงซึ่งเป็นทักษะพื้นฐานที่ ผู้เรียนต้องเรียน ผู้เรียนควรออกเสียงทั้งเสียงพยัญชนะ วรรณยุกต์ และสระได้ถูกต้อง จึงจะทำให้ผู้พูดสามารถสื่อความได้ชัดเจน ตรงตามวัตถุประสงค์

อย่างไรก็ตามในการเรียนภาษาขั้นพื้นฐาน นอกจากผู้เรียนจะมีปัญหาในด้านไวยากรณ์และ คำศัพท์แล้ว การออกเสียงยังเป็นอีกปัญหาหนึ่งที่พบเสมอในผู้เรียนภาษาต่างประเทศ จากการศึกษา พบว่ามีผู้ศึกษาปัญหาการออกเสียงภาษาต่างประเทศหลายคน พบว่าปัญหาการออกเสียงนั้นมีทั้งใน ระบบพยัญชนะ วรรณยุกต์ และสระ

หน่วยเสียงสระเป็นหน่วยเสียงหนึ่งที่น่าสนใจ เนื่องจากมีความสำคัญในการออกเสียง ดังที่ สุริยา แสนสุขไสย (2555: ไม่ปรากฏเลขหน้า) ได้กล่าวไว้ว่า “ ระบบเสียงในภาษาแบ่งเป็น 3 ชนิด คือ เสียงสระ เสียงพยัญชนะและเสียงวรรณยุกต์ ระบบเสียงที่มีความสำคัญมากในการออกเสียง คือ เสียงสระ เนื่องจากเสียงสระเป็นเสียงที่ช่วยให้พยัญชนะสามารถออกเสียงได้ รวมถึงเสียงสระถือเป็นเสียงที่ออกเสียงได้ง่าย สะดวก เวลาออกเสียงลมที่พุ่งออกมาจากหลอดลมจะผ่านปากเกิดเป็น เสียงได้โดยไม่ถูกลิ้นกั๊กหรือขัดขวางไว้แต่อย่างใด อวัยวะที่เกี่ยวข้องกับการออกเสียงสระ ได้แก่ ลิ้น กับ ริมฝีปาก ดังนั้นเสียงพยัญชนะต้องอาศัยเสียงสระเสมอจึงจะสามารถออกเสียงได้ ”

ลักษณะของสระภาษาเวียดนามแตกต่างกับลักษณะของเสียงสระภาษาไทยบางประการ อาทิ ความสั้นยาวของสระดังที่ พิมเสน บัวระพา และเจิ่น ลี เล (2554: 5) ได้กล่าวไว้ว่า “ หน่วยเสียงสระในภาษาเวียดนามนั้น คุณลักษณะในเรื่องของความสั้นและยาวในการออกเสียงไม่สามารถ จำแนกความแตกต่างกันได้เหมือนภาษาไทย ดังนั้น เวลาออกเสียงสระในภาษาเวียดนาม จึงเป็นการออกเสียงแบบกลาง ๆ ระหว่างการออกเสียงสั้นและยาว ”

จากความแตกต่างดังกล่าวทำให้น่าสนใจว่านักศึกษาไทยที่เรียนภาษาเวียดนามจะมีปัญหาการออกเสียงสระอันเนื่องมาจากลักษณะที่แตกต่างกันของสระทั้งสองภาษาหรือไม่

เนื่องจากการศึกษาเบื้องต้นพบว่ายังไม่มีผู้ใดศึกษาปัญหาการออกเสียงสระภาษาเวียดนามของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาเอเชียศึกษา (ภาษาเวียดนาม) และพบว่าผู้เรียนมีปัญหาในการเสียงสระภาษาเวียดนาม ดังนั้นจากเหตุผลดังกล่าวข้างต้น ทำให้ผู้วิจัยสนใจที่จะศึกษาปัญหาการออกเสียงสระภาษาเวียดนามของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 สาขาเอเชียศึกษา(สาขาภาษาเวียดนาม) คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร

2. วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษาปัญหาการออกเสียงสระภาษาเวียดนามของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 สาขาเอเชียศึกษา (สาขาภาษาเวียดนาม) คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร

3. ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

- 3.1 ทราบปัญหาการออกเสียงสระภาษาเวียดนามของนักศึกษาไทยที่เรียนภาษาเวียดนาม
- 3.2 เป็นแนวทางการสอนการออกเสียงภาษาเวียดนามสำหรับนักศึกษาไทยต่อไป
- 3.3 เป็นแนวทางในการศึกษาการออกเสียงภาษาเวียดนามและภาษาอื่น ๆ

4. สมมติฐาน

นักศึกษาไทยมักมีปัญหาการออกเสียงทั้งสระเดี่ยวและสระประสมภาษาเวียดนาม โดยมีปัญหาการแทนที่เสียงสระ การเพิ่มเสียง และไม่เข้าใจในกฎการออกเสียงของภาษาเวียดนาม

5. การทบทวนแนวความคิดและงานศึกษาที่เกี่ยวข้องการวิจัย

การศึกษานี้ศึกษาปัญหาการออกเสียงสระภาษาเวียดนามของผู้เรียนชาวไทยนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าเอกสารและงานวิจัยต่าง ๆ เพื่อเป็นความรู้พื้นฐานประกอบการวิจัย โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1. เอกสารเกี่ยวกับลักษณะการออกเสียงของเสียงพยัญชนะและเสียงสระ
2. เอกสารเกี่ยวกับระบบเสียงภาษาเวียดนาม
3. เอกสารเกี่ยวกับระบบเสียงภาษาไทย
4. เอกสารเกี่ยวกับการเปรียบเทียบสระภาษาเวียดนามกับสระภาษาไทย
5. เอกสารเกี่ยวข้องกับสาเหตุและลักษณะของปัญหาในการออกเสียงภาษาต่างประเทศ

6. งานวิจัยเกี่ยวกับปัญหาการออกเสียง

5.1 เอกสารเกี่ยวกับลักษณะการออกเสียงของเสียงพยัญชนะและเสียงสระ

การออกเสียงเป็นการเปล่งเสียงออกมาทีละหลาย ๆ เสียงต่อเนื่องกันเป็นถ้อยคำที่สื่อสารกันได้ ถ้อยคำนั้นอาจจะมีโครงสร้างเป็นคำ เป็นกลุ่มคำ เป็นประโยค หรือหลาย ๆ ประโยคได้ การที่จะเข้าใจเรื่องของเสียงอย่างถ่องแท้ นักสัทศาสตร์ได้แบ่งเสียงพูดออกมาทีละเสียง ทีละพยางค์ ทีละคำ และทีละจังหวะ โดยกระบวนการออกเสียงหรือเปล่งเสียงอาจนับว่าเริ่มต้นที่ปอด เราใช้ลมจากปอดส่วนใหญ่ คือ ลมหายใจออกนั้นมาทำให้เกิดเสียงพูด (อาจมีบางภาษาใช้ลมที่ปากดูดเข้าไป หรือใช้ลมในคอ) ลมถูกบังคับให้ผ่านอวัยวะต่าง ๆ ตั้งแต่สายเสียงหรือเส้นเสียง ซึ่งอยู่ในช่องหลอดลม แล้วผ่านต่อออกมาทางช่องปากหรือช่องจมูก อวัยวะในช่องปากจะคัดแปลงลมนั้นให้เกิดเสียงต่าง ๆ ตามที่ผู้พูดต้องการ ฉะนั้นการเรียนรู้ลักษณะและหน้าที่ของอวัยวะส่วนต่าง ๆ ที่ทำหน้าที่ในการออกเสียงจึงมีส่วนช่วยให้เข้าใจลักษณะของเสียงได้เป็นอย่างดี (กาญจนา นาคสกุล, 2556: 17-18)

5.1.1 เสียงสระ

สระ แปลว่า เสียง เป็นเสียงก้องซึ่งออกเสียงได้นาน ทำหน้าที่เป็นแกนของพยางค์ ลักษณะที่สำคัญของเสียงสระ คือ เป็นเสียงก้องที่เปล่งโดยให้ลมออกทางช่องปาก อวัยวะในช่องปากจะไม่ปิดกั้นลม ไม่ทำให้เกิดเป็นช่องแคบจนลมต้องออกอย่างมีเสียงเสียดแทรก ไม่ทำให้อวัยวะในช่องปากส่วนใดส่วนหนึ่งตันสะบัด

โดยเหตุที่ลมซึ่งทำให้เกิดเสียงสระ จะต้องไม่ถูกปิดกั้นหรือถูกบังคับให้ผ่านช่องแคบใด ๆ ในช่องปาก ลักษณะของปากจึงจะต้องเป็นโพรง การที่จะเปล่งเสียงสระให้แตกต่างกันได้ก็เนื่องจากการแต่งรูปปากให้มีลักษณะต่าง ๆ กัน การอธิบายลักษณะของสระแต่ละเสียง จึงมีเกณฑ์ที่จะใช้ดังต่อไปนี้

5.1.1.1 ลักษณะของริมฝีปากอาจห่อกลม หรือ รี ตามขนาดต่าง ๆ กัน การห่อริมฝีปากหรือไม่ห่อริมฝีปากมีผลทำให้เกิดเสียงสั้นที่ต่างกัน ถ้าลิ้นอยู่ในตำแหน่งเดียวกัน แต่เปล่งเสียงสระให้ริมฝีปากเป็นรูปกลมครั้งหนึ่ง เป็นรูปรีครั้งหนึ่ง ก็จะได้เสียงสระที่ต่างกัน เป็นต้น

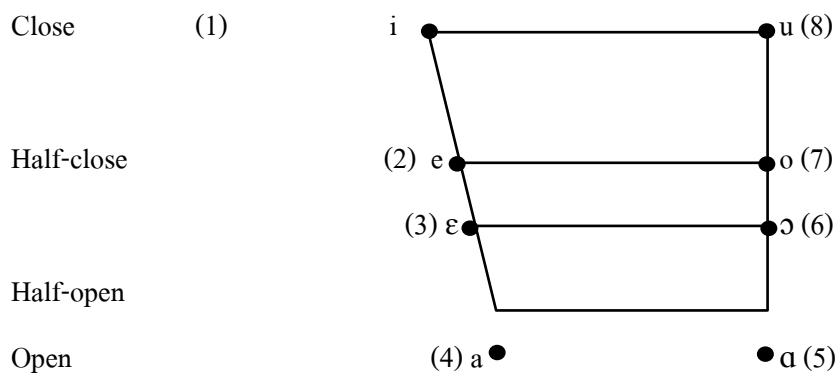
5.1.1.2 ส่วนของลิ้น ภาพที่ได้จากการฉายรังสีเอกซ์ขณะที่ออกเสียงสระต่าง ๆ ทำให้ทราบว่าลิ้นส่วนหน้า ส่วนกลาง หรือส่วนหลัง จะยกขึ้นใกล้เพดาน ในขณะที่เปล่ง

เสียงสระหนึ่ง ๆ ลึ้นแต่ละส่วนที่ยกขึ้นนั้น จะทำให้เกิดเสียงสระต่างกัน เราจึงเรียกสระตามส่วนของลึ้นที่ยกขึ้นนั้น คือ ถ้าออกเสียงสระที่ลึ้นส่วนหน้ายกขึ้นใกล้จุดสูงสุดอยู่ที่เพดานแข็ง สระนั้นเรียกว่า สระหน้า เช่น สระ อี เอ แอ เป็นสระหน้า ถ้าออกเสียงสระที่ลึ้นส่วนหลังยกขึ้นใกล้จุดสูงสุดอยู่ที่เพดานอ่อน สระนั้นเรียกว่า สระหลัง เช่น สระ อุ โอ ออ เป็นต้น

5.1.1.3 ระดับของลึ้น ความสูงของลึ้นที่ยกขึ้นใกล้เพดานเป็นส่วนสำคัญที่ทำให้เสียงสระแตกต่างกันไป ความสูงต่ำนี้อาจจะกำหนดได้หลายระดับ แต่ในการอธิบายเสียงสระในภาษาไทยอาจกำหนดไว้เพียง 3 ระดับ คือ สูง กลาง ต่ำ ถ้าลึ้นยกขึ้นสูงช่องว่างระหว่างลึ้นกับเพดานก็จะปิดแคบ เสียงสระที่เกิดขึ้นเมื่อลึ้นยกขึ้นสูงจะเรียกว่า สระสูง หรือ สระปิด เช่น สระ อี อือ อุ แต่ถ้าออกเสียงสระที่ลึ้นวางอยู่ในระดับต่ำก็เรียกว่า สระต่ำ หรือ สระเปิด เช่น สระ อา เป็นต้น

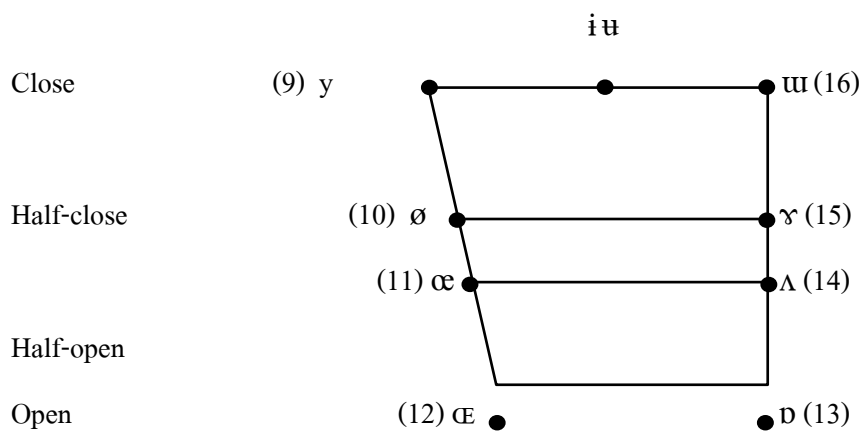
ด้วยเหตุที่เสียงสระทุกเสียงเป็นเสียงก้อง จึงเป็นเสียงที่มักจะเด่นดังกว่าเสียงอื่นที่อยู่ข้างเคียง ความดังเด่นนี้เองที่ทำให้เราได้ยินเสียงสระได้ชัดเจน และทำให้ออกเสียงสระแต่เพียงคำฟังได้ทุกเสียง นอกจากนี้เสียงสระยังสามารถทำให้เราได้ยินเสียงอื่น ๆ ที่ปรากฏแนบชิดสระนั้น ๆ ได้อีกด้วย ความดังเด่นของเสียงสระนั้นมีไม่เท่ากันทุกเสียง ถ้าออกเสียงสระนั้น ๆ ด้วยกำลังลมเท่า ๆ กัน เน้นหนักเท่า ๆ กัน และออกเสียงนานเท่า ๆ กัน สระเปิดจะดังมากกว่าสระปิด หรือพูดอีกอย่าง คือ สระเปิดดังไปไกลกว่าสระปิด เสียงสระจึงเป็นส่วนสำคัญที่สุดส่วนหนึ่งของทุกภาษา (กาญจนา นาคสกุล, 2556: 47-49)

แดเนียล โจนส์ (Daniel Jones) นักศัทศาสตร์ชาวอังกฤษได้เสนอสระมาตรฐานที่เรียกว่า “สระมาตรฐาน” (Cardinal vowels) เพื่อใช้พรรณนาการออกเสียงสระโดยเกณฑ์ตำแหน่งสูงสุด ต่ำสุด หน้าสุด และหลังสุดของลึ้นในช่องปาก โดยมีสระมาตรฐานชุดหลัก (Primary cardinal vowels) 8 เสียง แต่ละเสียงมีระยะห่างเท่ากันในช่องปาก (Equal distance) สระเหล่านี้ได้แก่

และยังแบ่งเป็นสระมาตรฐานชุดรอง (Secondary cardinal vowel) โดยใช้สระ 8 เสียง ในชุดหลักเป็นเกณฑ์ สระชุดรองต่างจากชุดหลักตรงการห่อปากเท่านั้น สระชุดรองจะมีสระหน้าห่อปากและสระหลังไม่ห่อปาก และมีสระเสียงสูงกลางอีก 1 ชุด ไม่ห่อปากและห่อปาก ดังนี้

(17) (18)

Λ = สระ (เปิด) กลาง-หลัง ((open)-mid vowel)

ʌ = สระ (เปิด) กลาง-หลัง ((close)-mid back vowel)

u = สระสูง-หลัง (high back vowel) หรือ สระปิด-หลัง (close back vowel)

i = สระสูง-กลาง (high central vowel) หรือ สระปิด-กลาง (close central vowel)

ɘ = สระ (เปิด) กลาง-กลาง ((close)-mid central vowel)

ɜ = สระ (เปิด) กลาง-กลาง ((open)-mid central vowel)

ɞ = สระสูง-กลางห่อปาก (high central rounded vowel) หรือ สระปิด-กลางห่อปาก (close central rounded vowel)

θ = สระ (เปิด) กลาง-กลางห่อปาก ((close)-mid central vowel)

ϑ = สระ (เปิด) กลาง-กลางห่อปาก ((open)-mid central vowel)

ɪ = สระสูง-หน้าหย่อน (lax high front vowel) หรือ สระปิด-หน้าหย่อน (lax close front vowel)

æ = สระหน้า-ระหว่าง (เปิด) กลางและต่ำ (front vowel between (open)-mid and low)

ɤ = สระสูง-หน้าหย่อนปาก (lax high front rounded vowel) หรือ สระปิด-หน้าหย่อนห่อปาก (lax close front rounded vowel)

ʊ = สระสูง-หลังหย่อนปาก (lax high back rounded vowel) หรือ สระปิด-หลังหย่อนห่อปาก (lax close back rounded vowel)

ə = สระกลาง (mid central vowel) หรือ สระเนวกลาง (neutral vowel)

ɚ = สระกลาง-ระหว่าง (เปิด) กลางและต่ำ (central vowel between (open)-mid and low)

(อภิรักษ์ ธรรมทวีกุล, 2547: 25-29)

5.1.2 เสียงพยัญชนะ

นักภาษาศาสตร์กำหนดให้เรียกเสียงที่ไม่เข้าลักษณะของเสียงสระว่า เสียงพยัญชนะ จึงมีลักษณะต่าง ๆ ใดอย่างหนึ่งหรือหลายอย่าง ดังนี้

- เป็นเสียงก้องหรือไม่ก้อง ลมที่ผ่านเส้นเสียงขึ้นมาแล้วจะถูกกัก ณ ที่ใดที่หนึ่งในช่องปาก
- ลมถูกบีบผ่านช่องแคบช่องใดช่องหนึ่งในช่องปากเกิดเป็นเสียงเสียดแทรก
- ลมนั้นจะออกทางปากทั้งหมด หรือถูกผลักให้ออกไปทางจมูกบางส่วน หรือออกทางจมูกทั้งหมด หรือลมนั้นไม่ออกจากปากหรือจมูก แต่ถูกกลืนกลับลงไปใหม่
- ลมนั้นเกิดในขณะอวัยวะในช่องปากเปลี่ยนตำแหน่ง และลมนั้นทำให้อวัยวะในช่องปากสั้น

แสดงให้เห็นว่าเสียงพยัญชนะนั้นมีลักษณะแตกต่างกันไปได้หลายชนิด และอาจจะอธิบายง่าย ๆ ได้ว่าเสียงที่ไม่นับว่าเป็นเสียงสระก็นับว่าเป็นเสียงพยัญชนะได้ทุกเสียง

เสียงพยัญชนะเป็นเสียงที่มีตำแหน่งเกิดขึ้นอย่างชัดเจนแน่นอน แต่เสียงพยัญชนะบางเสียงไม่สามารถจะได้ยิน ได้ชัดเจนเมื่อออกเสียงตามลำพัง จำเป็นต้องอาศัยเสียงสระมาช่วยเพื่อทำให้ได้ยิน โดยมีลักษณะสำคัญ 3 ประการ คือ

5.1.2.1 ความก้องหรือไม่ก้อง คือ เสียงพยัญชนะซึ่งมีลักษณะเหมือนกันทุกอย่าง หากอีกเสียงหนึ่งเปล่งในขณะที่เส้นเสียงเปิดจะปรากฏออกมาแตกต่างกัน ในภาษาหลายภาษาจะมีเสียงพยัญชนะก้องและเสียงพยัญชนะไม่ก้องเป็นหน่วยเสียงสำคัญในภาษา ฉะนั้น เมื่อจะอธิบายเสียงพยัญชนะเสียงใด ลักษณะประการแรกที่ต้องพูดถึงก็คือ ความก้องหรือไม่ก้องของเสียงนั้น เช่น เสียงพยัญชนะ บ ค ในภาษาไทยเป็นเสียงก้อง เสียง ป ต เป็นเสียงไม่ก้อง ในภาษาอังกฤษ b d z v เป็นเสียงก้อง p t s f เป็นเสียงไม่ก้อง เป็นต้น

5.1.2.2 ลักษณะของลมที่ผ่านเส้นเสียง ลมที่ผ่านเส้นเสียงออกมาเกิดเป็นเสียงพยัญชนะนั้น อาจจะออกมาทางปากหรือจมูกก็ได้ ลมที่ผ่านออกมาทางปากอาจจะออกด้วยอาการแตกต่างกันได้หลายแบบ นักสัทศาสตร์ได้กำหนดชื่อเพื่อใช้อธิบายลักษณะของลมที่ทำให้เกิดเสียงพยัญชนะ และได้ใช้เป็นชื่อเรียกเสียงพยัญชนะนั้น ๆ ด้วย ดังนี้ คือ

5.1.2.2.1 กัก หมายถึง การที่ลมซึ่งปล่องผ่านเส้นเสียงขึ้นมา ออกมาถูกกัก ณ ที่ใดที่หนึ่งในช่องปากชั่วคราวหนึ่ง เนื่องจากอวัยวะในช่องปากปิดกั้นทางลมเสีย การกักลมอาจจะกักได้ที่ ช่องระหว่างเส้นเสียง หรือใช้ลิ้นส่วนหนึ่งกักไว้ที่เพดานอ่อน ใช้ลิ้นส่วนหน้ากักไว้ที่เพดานแข็งที่ปุ่มเหงือก หรือใช้ริมฝีปากทั้งสอง ปิดเข้าหากันก็ได้ เสียงที่เกิดด้วยอาการอย่างนี้ จึงเรียกว่า เสียงกัก หรือ เสียงหยุด เช่น เสียงพยัญชนะตัวสะกดในคำว่า นับ นัด นัก ในภาษาไทย เป็นต้น

5.1.2.2.2 ระเบิด หมายถึง ลมที่ถูกปล่อยออกมาอย่างแรงและอย่างรวดเร็ว หลังจากที่ถูกกักอยู่ ณ ที่ใดที่หนึ่งในปาก การกักลมเพื่อทำเสียงระเบิดนี้กระทำได้โดยการปิดอวัยวะในช่องปาก เช่น ปิดริมฝีปากทั้งสอง ใช้ปลายลิ้นปิดกักไว้ที่หลังฟัน ใช้ลิ้นส่วนหน้าปิดไว้ที่ปุ่มเหงือกหรือเพดานแข็ง หรือใช้ลิ้นส่วนหลังปิดไว้ที่เพดานอ่อน เช่นเดียวกับการออกเสียงกัก เมื่อเปิดที่กักลมโดยเร็วจะทำให้ลมพุ่งออกมาโดยแรง เกิดเป็นเสียงที่เรียกว่า เสียงระเบิด การออกเสียงระเบิดในภาษาพูดโดยทั่วไปจะมีลักษณะเด่นอยู่ 2 แบบ คือ แบบที่ออกเสียงระเบิดธรรมดา ๆ เรียกว่า ระเบิด ไม่มีลม หมายถึงการที่ลมมาถูกกักในช่องปากแล้วก็ถูกปล่อยออกมาโดยแรงแบบหนึ่ง อีกแบบหนึ่ง คือ ออกเสียงหนึ่งแล้วเพิ่มลมตามออกมาทันที เรียกว่า ระเบิดมีลม คำว่า มีลมและไม่มีลมในที่นี้ จึงหมายถึงลมที่ตามเสียงระเบิดออกมาที่หนึ่งเท่านั้น ในภาษาไทย ป ต ก เป็นเสียงระเบิดไม่มีลม ส่วน พ ท ค เป็นเสียงระเบิดมีลม เป็นต้น

5.1.2.2.3 นาสิก หมายถึง ลมที่ถูกกักในช่องปากแล้วผ่านไปออกทางจมูก การที่จะทำให้ลมออกทางจมูกได้นั้น เราต้องบังคับอวัยวะส่วนที่เรียกว่าเพดานอ่อนและลิ้นไก่ ให้อยู่ในลักษณะพับ เพื่อเปิดช่องทางด้านหลังให้ลมขึ้นไปทางจมูก ในการออกเสียงพยัญชนะจึงเรียกว่า เสียงนาสิก ช่องปากจะต้องกักลมไว้ส่วนใดส่วนหนึ่งเสมอ เช่น ม น ง แต่ถ้าลมหนีออกทางจมูกในขณะที่เราปล่องเสียงออกมา จะเรียกว่า เสียงขึ้นจมูก

5.1.2.2.4 ข้าง หมายถึง ลมที่ออกจากทางด้านข้างของลิ้น เมื่อลมที่ผ่านเส้นเสียงขึ้นมาถึงช่องปาก ให้ลิ้นกดเพดานตรงแนวช่องกลางลิ้นไว้ แล้วปล่อยให้ลมออกทางด้านข้าง ๆ ก็จะทำให้เกิดเสียงที่เรียกว่า เสียงข้าง คือ เสียงพยัญชนะ ล

5.1.2.2.5 รัว หมายถึง ลมที่ถูกอวัยวะในช่องปากผลักออกไปกระทบอวัยวะอีกส่วนหนึ่งหลายครั้งติดต่อกันรวดเร็ว อวัยวะส่วนนั้นต้องเคลื่อนหลาย ๆ ครั้งจน

เกิดเป็นอาการร้าว เช่น ปลายลิ้นที่ร้าวไปกระทบปุ่มเหงือกทำให้เกิดเสียง ร ลิ้น ไม้ก็อาจถูกผลักให้ร้าวได้ แต่ถ้าอาการร้าวของปลายลิ้นมีน้อยครั้งจะทำให้เกิดเสียงที่เรียกว่า เสียงกระทบ หรือ เสียงลิ้นสะบัด

5.1.2.2.6 เสียงเสียดแทรก หมายถึง ลมที่ออกมาอย่างไม่สะดวก ต้องผ่านช่องแคบในช่องปากซึ่งทำให้เกิดเสียงเสียดแทรกดังซู่ซ่าขึ้น ช่องแคบในปากจะเกิดได้โดยอวัยวะต่าง ๆ เช่น ริมฝีปาก หรือ ฟัน วางอยู่ใกล้กันมาก หรือ ลิ้นอยู่ในส่วนต่างๆ ในปาก เช่น อยู่ใกล้เพดาน จนลมผ่านออกไปไม่ได้สะดวก ลมที่เบียดตัวผ่านช่องแคบ ๆ ในปากทำให้เกิดเสียงเสียดแทรกขึ้น เสียงเสียดแทรกในภาษาไทย ได้แก่ เสียงพยัญชนะ ฟ ซ

5.1.2.2.7 เสียงกักเสียดแทรก หมายถึง ลมที่ผ่านเส้นเสียงขึ้นมาถูกกักในช่องปากเช่นเดียวกับการออกเสียงกัก แต่เมื่ออวัยวะที่ปิดกั้นทางลมแยกออกเพื่อเปิดที่กักลมนั้น ไม่ได้แยกออกโดยเร็ว หากแยกออกช้ากว่าการออกเสียงระเบิด และในการแยกตัวนั้นทำให้เกิดเสียงเสียดแทรกตามหลังเสียงกักออกมาด้วย เสียงกักเสียดแทรก จึงเป็นเสียงเสียดแทรกที่นำด้วยเสียงกักนั่นเอง เสียง ฉ ช ในภาษาไทยบางครั้งออกเสียงแบบเสียงกักเสียดแทรก

ลมที่ใช้ในการออกเสียงพยัญชนะนั้นถูกกัก หรือถูกดัดแปลงจนเกิดการกัก การเสียดแทรก หรือเกิดอาการอื่นใด ในช่องปากจะต้องมีตำแหน่งที่เกิดอยู่ด้วยเสมอ ตำแหน่งนั้นคือตำแหน่งที่ลมทำอาการนั้น ๆ เช่น ถ้าลมถูกกักตรงที่ริมฝีปาก ริมฝีปากก็เป็นตำแหน่งที่เกิดของเสียงกักนั้น เป็นต้น ในการอธิบายเสียงพูดโดยเฉพาะเสียงพยัญชนะ จึงต้องพูดถึงตำแหน่งหรือฐานที่เกิดของพยัญชนะนั้นด้วย ตำแหน่งสำคัญที่เกิดเสียงของพยัญชนะ คือ ริมฝีปาก ฟัน ปุ่มเหงือก เพดานแข็ง เพดานอ่อน และช่องระหว่างเส้นเสียง มีอยู่ตำแหน่งหนึ่งซึ่งใช้อวัยวะ 2 ตำแหน่งพร้อมกันคือ ฟันบนกับริมฝีปากล่าง เช่น เสียงพยัญชนะ ฟ.ฟัน (กาญจนา นาคสกุล, 2556: 49-54)

5.2. เอกสารเกี่ยวกับระบบเสียงภาษาเวียดนาม

ภาษาเวียดนามเป็นภาษาประจำชาติของประชากรในประเทศเวียดนามและชาวเวียดนามโพ้นทะเลที่อพยพไปอยู่ในประเทศต่าง ๆ ภาษาเวียดนามแบ่งออกตามภูมิศาสตร์ได้เป็น 3 ถิ่นใหญ่ ๆ คือ ภาษาเวียดนามเหนือ (ฮานอย) กลาง (ฮเว้) และใต้ (โฮจิมินห์) ชาวเวียดนามสามารถใช้ภาษาถิ่นของตนในการสื่อสารได้อย่างเข้าใจกัน โดยมีระบบเขียนที่เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ภาษาเวียดนามจัดอยู่ในสาขาเอเชีย-เหมื่อง (Viêt-Murong) ตระกูลย่อยมอญ-เขมร (Mon-Khmer

Subfamily) ตระกูลภาษาออสโตรเอเชียติก (Austroasiatic Language Family) (โสภณา ศรีจำปา, 2545: 35)

ภาษาเวียดนามเป็นคำพยางค์เดี่ยว ดังนั้นคำดั้งเดิมหรือคำที่ใช้เป็นส่วนมากในภาษาเวียดนามมักเป็นคำพยางค์เดี่ยวโดด ๆ โครงสร้างที่สำคัญของภาษาเวียดนาม คือ หน่วยเสียงพยัญชนะต้น หน่วยเสียงสระ หน่วยเสียงพยัญชนะท้ายหรือตัวสะกด และหน่วยเสียงวรรณยุกต์ ดังนั้นองค์ประกอบในภาษาเวียดนามจึงสามารถแยกออกได้เป็น ดังนี้

5.2.1 พยัญชนะต้น

หน่วยเสียงพยัญชนะทุกหน่วยเสียงสามารถทำหน้าที่เป็นหน่วยเสียงพยัญชนะต้นในพยางค์ของภาษาเวียดนามได้ หน่วยเสียงพยัญชนะต้นในภาษาเวียดนามประกอบไปด้วย 22 หน่วยเสียง ดังนี้

ตารางที่ 1 ตารางแสดงเสียงพยัญชนะต้นภาษาเวียดนาม

รูปพยัญชนะ	สัทอักษร
1. b-	/b/
2. ph-	/f/
3. v-	/v/
4. m-	/m/
5. th-	/t ^h /
6. t-	/t/
7. đ-	/d/
8. d-, gi-, r-	/z/
9. x-, s-	/s/
10. l-	/l/
11. n-	/n/

รูปพยัญชนะ	สัทอักษร
12. tr-,ch-	/c/
13. nh-	/ɲ/
14. c-, k-, q-	/k/
15. ng, ngh	/ŋ/
16. kh-	/x/
17. g,gh	/ɣ/
18. kyuyét (ไม่มีรูปพยัญชนะ)	/ʔ/
19. h-	/h/

(ดัดแปลงจากพินอิน บั้วระพาและเจิ่น ถี เล, 2554: 3)

5.2.2 หน่วยเสียงพยัญชนะท้าย หรือตัวสะกด ประกอบด้วย 8 หน่วยเสียง ดังนี้

ตารางที่ 2 ตารางแสดงเสียงพยัญชนะท้ายภาษาเวียดนาม

รูปพยัญชนะท้าย	สัทอักษร
-p	/p/
-t	/t/
-c,ch	/k/
-m	/m/
-n	/n/
-ng,nh	/ŋ/
-u,o	/w/
-i,y	/j/

(ดัดแปลงจากพินอิน บั้วระพาและเจิ่น ถี เล, 2554: 5-6)

ตารางที่ 3 ตารางแสดงสัทอักษร พยัญชนะภาษาเวียดนาม

ลักษณะการออกเสียง		ฐานกรณ์		ริมฝีปาก	ริมฝีปาก-ฟัน	ปุ่มเหงือก	เพดานแข็ง	เพดานอ่อน	ลิ้นไก่	เส้นเสียง
		ก้อง	ไม่มีลม							
ระเบิด	ก้อง	ไม่มีลม	b		d					
	ไม่ก้อง	ไม่มีลม	p		t	c	k		?	
		มีลม		p ^h		t ^h		k ^h		
นาสิก	ก้อง	ไม่มีลม	m		n	ɲ	ŋ			
เสียดแทรก	ก้อง			v	z		ʏ			
	ไม่ก้อง			f	s					h
ข้างลิ้น	ก้อง				l					
กึ่งสระ	ก้อง		w				j			

(ดัดแปลงจากพินอิน บั้วระพาและเจิ่น ถี เล, 2554: 18)

5.2.3 หน่วยเสียงสระ

หน่วยเสียงสระในภาษาเวียดนามประกอบด้วย 14 หน่วยเสียง ซึ่งประกอบด้วย หน่วยสระเสียงเดียวจำนวน 11 หน่วยเสียง และหน่วยเสียงประสม จำนวน 3 หน่วยเสียง โดยทั่วไปแล้วหน่วยเสียงในภาษาเวียดนามนั้น คุณลักษณะในเรื่องความสั้นและยาวในการออกเสียงไม่สามารถจำแนกความแตกต่างกันได้ ดังนั้นเวลาออกเสียงสระภาษาเวียดนาม จึงเป็นการออกเสียงแบบกลาง ๆ ระหว่างการออกเสียงสั้นและเสียงยาว แต่ถ้าหากหน่วยเสียงสระในภาษาเวียดนามปรากฏหน้าหน่วยเสียงพยัญชนะท้ายที่เป็นเสียงหยุด (Un - release) คือ หน่วยเสียง /p, t, k/ แล้วจะส่งผลให้การออกเสียงของหน่วยเสียงสระนั้น ๆ สั้นลง ดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 4 ตารางแสดงหน่วยเสียงสระเดี่ยวและสระเสียงประสม

รูปสระ	สัญลักษณ์ทางสัทอักษร
1. สระเดี่ยว มี 11 หน่วยเสียง	
1) -a	/a/
2) -ă	/ă/
3) -â	/â/
4) -e	/ɛ/ หรือ /ɛ̃ ¹ /
5) -ê	/e/
6) -i,y	/i/
7) -o	/ɔ/หรือ /ɔ̃ ² /
8) -ô	/o/
9) -ơ	/ɤ/
10) -u	/u/
11) -ư	/ɯ/
2. สระประสม มี 3 หน่วยเสียง	
1) iê,ia,ya,ye	/ie/
2) ươ,ua	/uɤ/
3) uô,ua	/uo/

(ดัดแปลงมาจากพินเสน บั้วระพาและเงิน ลี เล, 2554: iv)

¹ /ɛ̃/ ใช้ในกรณีที่ใช้สระ a และมีพยัญชนะท้ายเป็น ch, nh เช่น bánh /bɛ̃ŋ3/ หรือ bách /bɛ̃k3/

² /ɔ̃/ ใช้ในกรณีทีค้ำนั้นประสมสระ o และมีพยัญชนะท้ายเป็น c, ng เช่น phòng /fɔ̃ŋ2/ หรือ tóc /tɔ̃k2/

ตารางที่ 5 ตารางแสดงลักษณะการออกเสียงสระภาษาเวียดนาม

ระดับของลิ้น ↙ ส่วนของลิ้น ↘	ริมฝีปากไม่ห่อ		ริมฝีปากห่อ
	หน้า	กลาง	หลัง
สูง	i	u	u
กลาง	e	ɤ, ɤ̣	o
ต่ำ	ɛ	ɔ, ɔ̣	ɔ
ประสม	ie	uɤ	uo

(ดัดแปลงมาจากพินเสน บั้วระพาและเงิน ดี เล, 2554: 20)

5.3. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับระบบเสียงภาษาไทย

5.3.1 เสียงพยัญชนะ

เสียงพยัญชนะ คือ เสียงสำคัญที่ใช้ในภาษาไทย เป็นเสียงที่เกิดจากลมส่งผ่านแวนเสียงแล้วมาถูกดัดแปลงด้วยอวัยวะออกเสียงต่าง ๆ ในปาก เสียงพยัญชนะมีหลายประเภท มีลักษณะการออกเสียงแตกต่างกันหลายแบบ ความแตกต่างของเสียงจะมีความสำคัญยิ่งขึ้น เมื่อความแตกต่างนั้นทำให้ความหมายของคำแตกต่างกัน หรือเรียกได้ว่าเป็นความแตกต่างที่ทำให้เกิดหน่วยเสียงในภาษานั้น

ตัวพยัญชนะในภาษาไทยมี 44 ตัว แต่ในการพูดภาษาไทยนั้นพบว่า เสียงพยัญชนะที่เราใช้แยกความหมายออกจากกันมีเพียง 21 หน่วยเสียง ประกอบด้วย

5.3.1.1 พยัญชนะต้นเดี่ยว มี 21 หน่วย คือ /p, t, c, k, ʔ, ph, th, ch, kh, b, d, m, n, ŋ, l, r, f, s, h, w, j/

5.3.1.2 พยัญชนะต้นควบ มี 11 คู่ คือ /pr, phr, pl, phl, tr, kr, khr, kl, khl, kw, khw/ พยัญชนะที่ปรากฏเป็นพยัญชนะตำแหน่งที่ 1 ของพยัญชนะต้นควบในภาษาไทย มี 5 หน่วย คือ /p, ph, t, k, kh/ ส่วนหน่วยเสียงพยัญชนะที่ปรากฏเป็นพยัญชนะตำแหน่งที่ 2 ของพยัญชนะต้นควบมี 3 หน่วย คือ /r, l, w/

5.3.1.3 พยัญชนะท้าย มี 9 หน่วยเสียง คือ /-p, -t, -k, -ʔ, -m, -n, -ŋ, -j, -w/ (กาญจนา นาคสกุล, 2556: 107-111)

หน่วยเสียงพยัญชนะในภาษาไทย มีลักษณะเสียงแตกต่างกันหลายแบบ โดยสามารถอธิบายได้เป็นตารางสรุปดังต่อไปนี้

ตารางที่ 6 ตารางแสดงหน่วยเสียงพยัญชนะไทย

ลักษณะการออกเสียง	ฐานที่เกิดเสียง				
	ริมฝีปาก	ปุ่มเหงือก หรือ ฟัน	เพดานแข็ง	เพดานอ่อน	เส้นเสียง
เสียงกัก ไม่ก้อง ไม่มีลม	p	t	c	k	?
เสียงกัก ไม่ก้อง มีลม	p ^h	t ^h	c ^h	k ^h	
เสียงกัก ก้อง	b	d			
เสียงเสียดแทรก ไม่ก้อง	f	s			h
เสียงนาสิก ก้อง	m	n		ŋ	
เสียงข้างลิ้น ก้อง		l			
เสียงกระทบ ก้อง		r			
เสียงกึ่งสระ ก้อง	w		j		

(ดัดแปลงจากกาญจนา นาคสกุล, 2556: 112-118)

5.3.2 หน่วยเสียงสระ

หน่วยเสียงสระในภาษาไทยมี 21 หน่วย เป็นหน่วยเสียงสระเดี่ยวสั้น 9 หน่วย หน่วยเสียงสระเดี่ยวยาว 9 หน่วย และหน่วยเสียงสระประสม 3 หน่วย (กาญจนา นาคสกุล, 2556: 61)

5.3.2.1 หน่วยเสียงสระเดี่ยวสั้น มีทั้งหมด 9 หน่วย คือ /i, e, ε, u, ɤ, a, u, o, ɔ/ หรือเสียงสระซึ่งปกติเขียนด้วยรูปสระ อี, เ-ะ, แ-ะ, อี, -ะ, อุ, โ-ะ, เ-ะ

5.3.2.2 หน่วยเสียงสระเดี่ยวยาว มีทั้งหมด 9 หน่วย คือ /ii, ee, εε, uu, ɤɤ, aa, uu, oo, ɔɔ/ หรือเสียงสระซึ่งปกติเขียนด้วยรูปสระ อี, เ-, แ-, อีอ, เ-อ, -า, อุ, โ-, ออ

คู่เทียบเสียงทั้งหมดดังที่อธิบายมาข้างต้น ทำให้ได้พบหน่วยเสียงสระในภาษาไทย เป็นสระเดี่ยว 18 หน่วย คือ สระสั้น 9 หน่วย สระยาว 9 หน่วย หน่วยเสียงสระเดี่ยวมีลักษณะทางสัทศาสตร์ดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 7 ตารางแสดงหน่วยเสียงสระภาษาไทย

ระดับลิ้น ส่วนขงลิ้น	ริมฝีปากไม่ห่อ		ริมฝีปากห่อ
	หน้า	กลาง	หลัง
สูง	i ii	u uu	u uu
กลาง	e ee	ɤ ɤɤ	o oo
ต่ำ	ɛ eɛ	a aa	ɔ ɔɔ
สระประสม	ia	ua	ua

(ดัดแปลงจากกาญจนา นาคสกุล, 2556: 66)

5.3.2.3 หน่วยเสียงสระประสมในภาษาไทย 3 หน่วย คือ /ia ua/ มีลักษณะเป็นสระประสมเสียงตก คือสระประสมซึ่งเกิดจากสระเสียงสูง คือ /i u/ ประสมกับสระต่ำทั้ง 3 หน่วย และสระต่ำซึ่งเป็นปลายเสียงของสระประสมนั้นอาจนับได้ว่าเป็นหน่วยเสียงหน่วยเดียวกัน คือ /a/ หน่วย (กาญจนา นาคสกุล, 2556: 62-66)

5.4. เอกสารเกี่ยวกับการเปรียบเทียบสระภาษาเวียดนามกับสระภาษาไทย

ลักษณะโครงสร้างทางเสียงและระบบเสียงในภาษาไทยและภาษาเวียดนามมีทั้งความคล้ายคลึงและแตกต่างกันหลายประการ (พิมเสน บัวระพาและเงิน ลี เล, 2554: 2)

หน่วยเสียงในภาษาเวียดนามและภาษาไทยมีคุณลักษณะที่เหมือนและแตกต่างกันทั้งในเรื่องของหน่วยเสียงพยัญชนะ หน่วยเสียงสระและหน่วยเสียงวรรณยุกต์ จึงส่งผลให้ผู้เรียนภาษาเวียดนามในฐานะภาษาต่างประเทศต้องประสบปัญหาในการออกเสียงให้ใกล้เคียงกับเจ้าของภาษาหลายประการ ดังต่อไปนี้ (พิมเสน บัวระพาและเงิน ลี เล, 2554: i)

ตารางที่ 8 ตารางแสดงการเปรียบเทียบสระภาษาเวียดนามกับสระภาษาไทย

รูปสระภาษาเวียดนาม	สัทอักษรสากล (IPA)	รูปสระภาษาไทย
1. สระเดี่ยว มี 11 หน่วยเสียง		
1) -a	/a/	-า
2) -ă	/ă/	-ะ
3) -â	/â/	เ-อะ
4) -e	/ɛ/	แ-
5) -ê	/e/	เ-
6) -i,y	/i/	อี
7) -o	/o/	-อ
8) -ô	/o/	โ-
9) -ơ	/ɤ/	เ-อ
10) -u	/u/	อู
11) -ư	/u/	อื
2. สระประสม มี 3 หน่วยเสียง		
1) iê,ia,ya,ye	/ie/	เอีย
2) ơơ, ơa	/uɤ/	เอือ
3) uô,ua	/uo/	อัว

(จากพินเสน บั้วระพาและเงิน ลี เล, 2554: iv)

จากตารางแสดงการเปรียบเทียบสระภาษาเวียดนามกับสระภาษาไทย ทำให้ทราบว่า หน่วยเสียงสระในภาษาเวียดนามมี 14 หน่วยเสียง ซึ่งประกอบด้วยหน่วยเสียงสระเดี่ยว และหน่วยเสียงสระประสม ส่วนหน่วยเสียงสระในภาษาไทยมี 21 หน่วยเสียง ประกอบด้วยหน่วยเสียงสระเดี่ยวสั้น หน่วยเสียงสระเดี่ยวยาว และหน่วยเสียงสระประสม ซึ่งถ้าหากหน่วยเสียงสระทั้งสองภาษามาเปรียบเทียบกันจะทำให้เห็นว่า หน่วยเสียงสระในภาษาเวียดนามไม่มีการแบ่งแยกออกเป็นสระเดี่ยวสั้น หรือสระเดี่ยวยาว แต่จะมีแค่สระเดี่ยว และสระประสม โดยเป็นการออกเสียงแบบกลาง ๆ ระหว่างการออกเสียงสั้นและเสียงยาว ซึ่งต่างจากหน่วยเสียงสระภาษาไทยที่มีการแบ่งออกเป็นสระ

เดี่ยวนั้น สระเดี่ยวยาว และสระประสม ซึ่งในการออกเสียงก็จะมีเสียงยาวไม่เหมือนกัน จึงเป็นอีกหนึ่งปัจจัยที่ทำให้เกิดปัญหาในการออกเสียง

5.5 เอกสารเกี่ยวข้องกับสาเหตุและลักษณะของปัญหาในการออกเสียงภาษาต่างประเทศ

สาเหตุที่ทำให้เกิดความผิดพลาดในการออกเสียงภาษาต่างประเทศนั้นมีอยู่หลายสาเหตุ ซึ่งนักการสอนภาษาและนักวิจัยหลายท่านได้วิเคราะห์และรวบรวมไว้ในลักษณะของปัจจัยต่าง ๆ ที่ส่งผลต่อการเรียนรู้การออกเสียงภาษาต่างประเทศ ซึ่งผู้วิจัยได้สรุปไว้ดังรายละเอียดต่อไปนี้

ฟรีส (1945 อ้างถึงใน เจริญ หมาย เฟื่อง, 2552 :16) กล่าวว่า “ เราสามารถทำนายความยากลำบากในการเรียนภาษาที่สองของผู้เรียนได้ โดยดูจากความแตกต่างระหว่างภาษาแม่และภาษาที่สอง กล่าวคือ ถ้าภาษาที่สองแตกต่างจากภาษาแม่ของผู้เรียนมาก ผู้เรียนจะประสบปัญหาในการเรียนภาษาที่สองมาก ”

ลาโด (1957 อ้างถึงใน เจริญ หมาย เฟื่อง, 2552 :16) อธิบายไว้ว่า “ เรามีหลักฐานหลากหลายพอที่จะสรุปได้ว่าเมื่อเรียนภาษาต่างประเทศผู้เรียนมักจะมีอาการถ่ายโอนหน่วยเสียงและเสียงย่อยต่าง ๆ การลงเสียงหนักเบา จังหวะการพูดทำนองเสียง ฯลฯ ของภาษาแม่ไปยังภาษาเป้าหมาย ”

เคนวอร์ที (1987 อ้างถึงใน เจริญ หมาย เฟื่อง, 2552 :15) กล่าวว่า “ ปัจจัยต่าง ๆ ที่ส่งผลต่อการเรียนรู้การออกเสียงภาษาต่างประเทศมี 6 ปัจจัย ได้แก่ (1) ภาษาแม่ (The native language) (2) อายุ (The age factor) (3) ปริมาณการสัมผัสกับภาษาเป้าหมาย (Amount of exposure) (4) ความสามารถด้านสัทศาสตร์ (Phonetic ability) (5)ทัศนคติและเอกลักษณ์ (Attitude and identity) และ (6) แรงจูงใจและการใส่ใจเรื่องการออกเสียง (Motivation and concern for good pronunciation) โดยให้ความเห็นว่าภาษาแม่นั้นเป็นปัจจัยที่มีความสำคัญยิ่งในการเรียนรู้การออกเสียงภาษาต่างประเทศ ภาษาที่หนึ่งกับภาษาเป้าหมายยิ่งแตกต่างกันมากเท่าไร ก็ยิ่งสร้างปัญหาในการออกเสียงภาษาเป้าหมายให้แก่ผู้เรียนมากเท่านั้น”

ออก์ลิน (1989 อ้างถึงใน เจริญ หมาย เฟื่อง, 2552 :16) ได้รวบรวมและวิเคราะห์ผลงานวิจัยต่าง ๆ เกี่ยวกับอิทธิพลของภาษาที่หนึ่งที่มีต่อการเรียนรู้ภาษาที่สอง และได้ข้อสรุปว่าภาษาแม่ของผู้เรียนมีอิทธิพลต่อการเรียนรู้ระบบเสียงและการออกเสียงภาษาที่สองอย่างมาก

เอเวอริและเออร์ลิช (1992 อ้างถึงใน เจริญ หมาย เฟื่อง, 2552 :15) กล่าวว่า “ มองว่ามีปัจจัยหลัก 4 อย่างที่ส่งผลต่อการเรียนรู้ระบบเสียงของภาษาที่สองหรือการออกเสียงภาษาที่สอง ได้แก่ (1) ปัจจัยด้านชีววิทยา (Biological factors) หรือปัจจัยด้านอายุ (2) ปัจจัยด้านสังคม - วัฒนธรรม (Socio-cultural factors) (3) ปัจจัยด้านบุคลิกภาพ (Personality factors) และ

(4) ปัจจัยด้านภาษา (Linguistic factors) โดยได้อธิบายถึงปัจจัยสุดท้ายซึ่งเป็นสาเหตุสำคัญที่ทำให้เกิดปัญหาต่าง ๆ ในการเรียนภาษาต่างประเทศอย่างละเอียดว่า ข้อผิดพลาดต่าง ๆ ในการออกเสียงภาษาต่างประเทศไม่ใช่เพียงการออกเสียงผิดโดยบังเอิญ แต่เป็นการสะท้อนลักษณะทางเสียงของภาษาที่หนึ่งหรือภาษาแม่ของผู้เรียน โดยภาษาที่หนึ่งอาจจะเป็นต้นเหตุของปัญหาการออกเสียงภาษาเป้าหมายใน 3 กรณี ได้แก่ (1) เมื่อออกเสียงหน่วยเสียงในภาษาเป้าหมายที่ไม่มีในภาษาที่หนึ่ง (2) กฎเกณฑ์ในการผสมเสียงระหว่างภาษาที่หนึ่งกับภาษาเป้าหมายแตกต่างกัน และ (3) ผู้เรียนมักจะนำเอาลักษณะการออกเสียงหนักเบาและทำนองเสียงในภาษาที่หนึ่งมาใช้ในการออกเสียงภาษาเป้าหมาย นอกจากนี้ ภาษาที่หนึ่งยังอาจจะเข้าไปแทรกแซงความสามารถในการฟังภาษาเป้าหมายของผู้เรียนได้อีกด้วย ซึ่งการฟังที่ผิดนั้นก็สาเหตุหนึ่งที่ทำให้เกิดปัญหาการออกเสียงผิดหรือออกเสียงเพี้ยนตามมา โดยผู้เรียนมีแนวโน้มที่จะใช้ระบบเสียงของภาษาที่หนึ่งเป็น “เครื่องกรอง” (filter) ภาษาเป้าหมาย เวลาฟังเสียงภาษาเป้าหมายมักจะได้ยินเป็นเสียงภาษาแม่ที่มีความใกล้เคียงกับเสียงภาษาเป้าหมายนั้น ๆ ”

นูนาน (1999 อ้างถึงใน เจริญ มาย เฟื่อง, 2552 :16) กล่าวไว้ว่า “อิทธิพลของภาษาที่หนึ่งที่มีต่อการเรียนภาษาที่สองในด้านการออกเสียงจะเห็นได้เด่นชัดกว่าด้าน ไวยากรณ์และคำศัพท์ ”

เซลซี-เมอร์เซย์ บรินตัน และกูดวิน (2000 อ้างถึงใน เจริญ มาย เฟื่อง, 2552 :15-16) กล่าวไว้ว่า ภาษาแม่เป็นปัจจัยหนึ่งที่มีอิทธิพลมากต่อการเรียนรู้การออกเสียงภาษาต่างประเทศ เพราะฉะนั้นจึงมีการค้นหาและพัฒนาทฤษฎีต่าง ๆ มากมายเพื่อศึกษาอิทธิพลของภาษาแม่ที่มีต่อการเรียนภาษาที่สอง เช่น ทฤษฎีการวิเคราะห์เปรียบเทียบต่าง (Contrastive Analysis) ทฤษฎีการวิเคราะห์ข้อผิดพลาด (Error Analysis) ทฤษฎีการวิเคราะห์ภาษาระหว่าง (Interlanguage Analysis) ทฤษฎีความเป็นสากลของภาษา (Language Universal) เป็นต้น”

บราวน์ (2000 อ้างถึงใน เจริญ มาย เฟื่อง, 2552 :16) กล่าวถึงภาษาที่หนึ่งหรือภาษาแม่ในฐานะที่เป็นสาเหตุที่เด่นชัดและสังเกตได้ง่ายที่สุด ที่ก่อให้เกิดความผิดพลาดต่าง ๆ ในการเรียนภาษาที่สอง

จากเอกสารดังกล่าวจะเห็นว่าทั้งหมดต่างก็ให้ความสำคัญกับภาษาแม่ของผู้เรียนโดยยืนยันเหมือนกันว่าภาษาที่หนึ่งนั้นมีอิทธิพลอย่างมากต่อการเรียนภาษาต่างประเทศโดยเฉพาะในด้านการออกเสียงและเป็นสาเหตุสำคัญอย่างหนึ่งที่ทำให้เกิดปัญหาในการออกเสียงภาษาต่างประเทศ

5.6 งานวิจัยเกี่ยวกับปัญหาการออกเสียง

5.6.1 งานวิจัยเกี่ยวกับปัญหาการออกเสียงภาษาไทย

เหิงยง มาย เฟื่อง (2552) เขียนรายงานการวิจัยเรื่อง “ปัญหาการออกเสียงพยัญชนะและสระภาษาไทยของผู้เรียนชาวเวียดนาม” มีวัตถุประสงค์เพื่อสำรวจเสียงพยัญชนะและเสียงสระภาษาไทยที่เป็นปัญหาในการออกเสียงสำหรับผู้เรียนชาวเวียดนาม และศึกษาวิเคราะห์ลักษณะและสาเหตุของปัญหาการออกเสียงพยัญชนะและสระภาษาไทยของผู้เรียนชาวเวียดนาม ซึ่งผู้วิจัยได้ศึกษาปัญหาในการออกเสียงหน่วยเสียงภาษาไทย ได้แก่ เสียงพยัญชนะต้นเดี่ยวจำนวน 21 หน่วยเสียง คือ /p, ph, b, m, w, f, t, th, d, n, l, r, s, c, ch, j, k, kh, n, h/ เสียงพยัญชนะสะกด จำนวน 9 หน่วยเสียง คือ /k, p, t, m, n, N, y, w/ และเสียงสระจำนวน 21 หน่วยเสียง คือ /i, i:, e, e:, E, E:, u, u:, F, F:, a, a:, u, u:, o, o:, ç, ç:, ia, ua, ua/ โดยใช้วิธีการเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งเป็นนักศึกษาชาวเวียดนามชั้นปีที่ 4 ที่กำลังเรียนภาษาไทยเป็นวิชาโทอยู่ที่มหาวิทยาลัยภาษาต่างประเทศแห่งมหาวิทยาลัยแห่งชาติเวียดนาม กรุงเทพมหานคร จำนวน 15 คน จากผลการศึกษาพบว่ากลุ่มตัวอย่างมีปัญหาในการออกเสียงพยัญชนะและสระภาษาไทย ดังนี้ 1.กลุ่มตัวอย่างมีปัญหาในการออกเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยว 6 หน่วยเสียง โดยเรียงลำดับจากมากไปหาน้อยได้แก่ /ph, c, j, w, p, ch/ และหน่วยเสียงพยัญชนะสะกด 2 เสียง โดยเรียงลำดับจากมากไปหาน้อยได้แก่ /k, N/ ซึ่งปัญหาการออกเสียงพยัญชนะของกลุ่มตัวอย่างเป็นไปใน 3 ลักษณะกล่าวคือ ปัญหาการแทนเสียง (Sound Substitution) ซึ่งพบมากที่สุด รองลงมาคือ ปัญหาการลบเสียง (Sound Deletion) และปัญหาการเพิ่มเสียง (Sound Addition) โดยปัญหาที่พบเกิดจาก 3 สาเหตุ คืออิทธิพลการแทรกแซงของภาษาแม่ การสับสนของกลุ่มตัวอย่างเกี่ยวกับหน่วยเสียงที่คล้ายคลึงกัน และอิทธิพลของบริบทเสียงรอบข้าง 2.กลุ่มตัวอย่างมีปัญหาในการออกเสียงสระ 7 หน่วยเสียง โดยเรียงลำดับจากมากไปหาน้อยได้แก่ /u:, u:, o:, ç:, i:, e:, E:/ ปัญหาการออกเสียงสระดังกล่าวเป็นลักษณะการแทนเสียง (Sound Substitution) ทั้งหมด และเกิดจาก 2 สาเหตุ คือ อิทธิพลการแทรกแซงของภาษาแม่ และอิทธิพลของบริบทเสียงรอบข้าง

สุวัฒนา เลี่ยมประวัตติ (2558) เขียนรายงานการวิจัยเรื่อง “ ปัญหาการออกเสียงคำในภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนต้นเชื้อสายกะเหรี่ยงและมอญ จังหวัดกาญจนบุรี ” มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัญหาการออกเสียงคำในภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนต้น

เชื้อสายกะเหรี่ยงโปและมอญ 6 โรงเรียนในอำเภอทองผาภูมิและอำเภอสงขลาบุรีจังหวัดกาญจนบุรี ผู้วิจัยเก็บข้อมูลจากการอ่านและการพูดของนักเรียน 180 คน ผลการวิจัยพบว่านักเรียนทั้ง 2 กลุ่มชาติพันธุ์มีปัญหาการออกเสียงคำในภาษาไทย 4 ประการ คือ 1.การแทนที่ของเสียง (Substitution) 2.การไม่ออกเสียงในเสียงที่ต้องการ (Omission) 3.การออกเสียงเพิ่มไปจากเสียงที่ต้องการ (Insertion) 4.การแยกพยางค์ผิด (Parsing) ส่วนปัญหาเฉพาะกลุ่มชาติพันธุ์ คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนต้นเชื้อสายกะเหรี่ยงมีปัญหาการไม่ออกเสียงพยัญชนะท้ายมากกว่านักเรียนเชื้อสายมอญ และนักเรียนเชื้อสายมอญมีปัญหาการแทนที่เสียงสระมากกว่านักเรียนเชื้อสายกะเหรี่ยง

5.6.2 งานวิจัยเกี่ยวกับปัญหาการออกเสียงภาษาต่างประเทศ

ศุภยอนุสรณ์ สุภษา และ นิ เสวียหง (2560) เขียนรายงานการวิจัยเรื่อง “การศึกษาปัญหาการออกเสียงภาษาจีนของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีนธุรกิจวิทยาลัยนานาชาติ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่” มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัญหาการออกเสียงพยัญชนะและสระในระบบสัทศาสตร์จีนหรือพินอินของผู้เรียนหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาจีนธุรกิจวิทยาลัยนานาชาติ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ โดยใช้แบบทดสอบการออกเสียงที่ประกอบด้วยพยัญชนะและสระที่ได้มาตรฐานตามหลักสัทศาสตร์ (พินอิน) ภาษาจีน การวิจัยครั้งนี้ดำเนินการทดสอบด้วยการแบ่งกลุ่มประชากรเป้าหมายตามความสามารถทางภาษาโดยแบ่งออกเป็นสามระดับได้แก่ระดับต้น ระดับกลางและระดับสูง ในการทดสอบผู้เรียนแต่ละระดับนั้นได้ใช้แบบสอบถามเดียวกันทั้งหมด การวิเคราะห์ข้อมูลการวิจัยครั้งนี้ใช้ วิเคราะห์โดยการหาค่าร้อยละ (percentage) ทฤษฎีที่ใช้ในงานวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ ทฤษฎี Interlanguage Theory ของ L.Selinker และทฤษฎี Error analysis ของ S.P.Corder มาใช้ในการวิเคราะห์ปัจจัยที่ส่งผลให้เกิดปัญหาการออกเสียงภาษาจีนของผู้เรียน จากผลการวิจัยพบว่าผู้เรียนทั้งสามระดับมีปัญหาการออกเสียงที่คล้ายคลึงกัน โดยปัญหาการออกเสียงพยัญชนะภาษาจีนของผู้เรียนทั้งสามระดับได้แก่เสียง x, zh, ch, sh, r, z, c, s ซึ่งเสียงพยัญชนะ ch และ sh เป็นเสียงที่ผู้เรียนทั้งสามระดับต่างมีสติการออกเสียงผิดอยู่ในระดับสูงสุดของจำนวนพยัญชนะที่ผู้เรียนออกเสียงผิดทั้งหมด ด้านปัญหาการออกเสียงสระของผู้เรียนทั้งสามระดับ มีผลเช่นเดียวกับปัญหาของพยัญชนะ คือ ทุกะดับมีผลการผิดพลาดที่คล้ายคลึงกัน ซึ่งเสียงสระที่ผู้เรียนออกเสียงผิดได้แก่เสียง üe, üan, ün และ er โดยเสียง üe, üan

และ er เป็นเสียงสระที่ผู้เรียนทั้งสามระดับมีสติการออกเสียงผิดพลาดสูงที่สุด ทั้งนี้จากผลการวิจัยได้พบอีกว่าเกิดปรากฏการณ์ฟอสซิลของการออกเสียงในผู้เรียนระดับสูง ดังจะเห็นได้จากปัญหาการออกเสียงที่ผู้เรียนระดับต้นและระดับสูงเกิดปัญหาในพยัญชนะและสระตัวเดียวกัน

จิรพรรณ พรหมประเสริฐ (2557) เขียนรายงานการวิจัยเรื่อง “ วิเคราะห์ปัญหาและสาเหตุที่ทำให้เกิดการออกเสียงภาษาอังกฤษที่ผิดพลาด ของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ ” มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาเสียงพยัญชนะท้ายคำภาษาอังกฤษที่เป็นปัญหาในการออกเสียง เพื่อวิเคราะห์ปัญหาและสาเหตุที่ทำให้เกิดการออกเสียงภาษาอังกฤษที่ผิดพลาดของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ เพื่อนำมาศึกษาผลกระทบของภาษาแรกไปสู่ภาษาต่างประเทศ และเพื่อนำมาพัฒนาการเรียนการสอน กลุ่มประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษชั้นปีที่ 2 คณะมนุษยศาสตร์ และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์ จำนวน 28 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยได้แก่แบบทดสอบเพื่อศึกษาเสียงพยัญชนะท้ายคำภาษาอังกฤษที่เป็นปัญหาในการออกเสียงและโปรแกรม Speech Analyzer โดยอ่านภาพซึ่งแสดงผลแบบแถบคลื่นแม่เหล็กไฟฟ้าที่เกิดจากการหักเหของแสง (spectrogram) เสียง /p, t, k, b, d, g/ จำนวน 60 คำ ต่อนักศึกษา 1 คน ผลการวิจัยพบว่าการออกเสียงพยัญชนะท้ายคำภาษาอังกฤษของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ ชั้นปีที่ 2 คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ที่กำลังศึกษาในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2556 มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์ จำนวน 28 คน พบว่านักศึกษาร้อยละ 40 มีปัญหาในการออกเสียงพยัญชนะท้ายคำภาษาอังกฤษซึ่งถือว่าเป็นจำนวนที่สูงมากเพราะนักศึกษาที่ทำการศึกษาวิเคราะห์ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษซึ่งควรมีความรู้ทางด้านภาษาในระดับดีและควรสามารถอ่านออกเสียงได้ชัดเจนและถูกต้อง แต่จากการศึกษาและเมื่อพิจารณาเสียงพบว่าเสียงที่เป็นปัญหาในการออกเสียงมากที่สุดโดยคิดเป็นร้อยละของนักศึกษาก่อนออกเสียงไม่ถูกต้อง คือเสียง [-p] และ [-g] คิดเป็นร้อยละ 57 ซึ่งจะสังเกตได้ว่าเสียงทั้งสองเสียงนี้มีเสียงคล้ายกับคำในภาษาไทยซึ่งเป็นภาษาที่นักศึกษาใช้ในการสื่อสารในชีวิตประจำวันของกลุ่มตัวอย่างทำให้นักศึกษาเกิดการถ่ายโอนลักษณะการออกเสียงในภาษาแม่มาสู่ภาษาต่างประเทศที่กำลังศึกษาอยู่หรือใช้อยู่ในขณะที่ทำการทดสอบเสียง นอกจากนั้นแล้วเสียงที่นักศึกษาก่อนออกเสียงไม่ถูกต้องรองลงมาคือเสียง [-k] คิดเป็นร้อยละ 43 ซึ่งเสียงนี้นั้นในภาษาไทยคือ เสียงก.ไก ซึ่งเมื่อเป็นเสียงในภาษาไทยจะเป็นคำตายมีลักษณะคำที่ต้องกักเสียงไว้ไม่ให้เกิดการเปล่งเสียงพยัญชนะท้ายพยางค์ออกมาในคำ

ภาษาไทยซึ่งเป็นภาษาแม่ของนักศึกษา และเมื่อนำมาทำการทดสอบในเสียงภาษาต่างประเทศกับนักศึกษา จึงทำให้นักศึกษามีลักษณะการออกเสียงที่ผิดเช่นกัน เพราะนักศึกษาได้ทำการถ่ายโอนลักษณะการออกเสียงจากภาษาแม่มาสู่ภาษาต่างประเทศแล้วนั่นเอง ส่วนเสียงที่นักศึกษาก่อเสียงได้ถูกต้องมากที่สุดคือเสียง [-t] คิดเป็นร้อยละ 82 รองลงมาคือเสียง [-b] คิดเป็นร้อยละ 70สรุปแล้วนักศึกษาด้านวิชาภาษาอังกฤษชั้นปีที่ 2 สามารถออกเสียง พยัญชนะท้ายคำ [-t] และ [-b] ได้ถูกต้องเกือบทุกคน

จากการทบทวนวรรณกรรมดังกล่าวทำให้ผู้วิจัยทราบว่า ปัญหาในการออกเสียงภาษาต่างประเทศของคนไทยมีทั้งปัญหาการออกเสียงพยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์ โดยนักศึกษไทยไม่ว่าจะเรียนภาษาจีนหรือภาษาอังกฤษมักมีปัญหาในการออกเสียงทั้งสิ้น ซึ่งปัจจัยที่ทำให้เกิดเสียงผิด คือ อิทธิพลของภาษาแม่ ดังผลการวิจัยของ เหงียน มาย เฟื่อง (2552) กล่าวคือ นักศึกษไทยไม่สามารถแยกภาษาแม่และภาษาที่เรียนจากกันได้ รวมถึงถ้านักศึกษาค้นไหนเคยเรียนภาษาที่สองมาก่อน ก็จะทำให้เกิดความสับสนได้ เช่น นักศึกษาไทยที่ออกเสียงสระผิด เพราะมีการเรียนทั้งภาษาจีน และภาษาเวียดนาม ซึ่งทั้งสองภาษานี้มีตัวหนังสือที่เหมือนกัน แต่ออกเสียงต่างกัน ก็ทำให้เกิดการสับสนได้ นักศึกษาไทยก็ใช้วิธีการแทนที่ภาษาแม่หรือภาษาที่คุ้นเคยลงไปแทนการออกเสียงที่ถูกต้อง ดังผลงานวิจัยของ จีรพรรณ พรหมประเสริฐ (2557) สุวัฒนา เลี่ยมประวัต (2558) และ ตุลชนุสรณ์ สุภาษา และ นี เสวียหง (2560)

อนึ่ง การศึกษาเกี่ยวกับการออกเสียงสระภาษาเวียดนามของนักศึกษไทยยังไม่มีผู้ใดศึกษาถึงปัญหาในการออกเสียงสระภาษาเวียดนาม ดังนั้นผู้วิจัยจึงใคร่ศึกษา “ปัญหาการออกเสียงสระภาษาเวียดนามของนักศึกษไทย: กรณีศึกษานักศึกษาชั้นปีที่ 1 สาขาเอเชียศึกษา(สาขาภาษาเวียดนาม) คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร” เพื่อสร้างองค์ความรู้และขยายขอบเขตการศึกษาเกี่ยวกับการออกเสียงภาษาเวียดนามให้ลึกซึ้งยิ่งขึ้น

6. ขอบเขตการศึกษาวิจัย

6.1 ศึกษาปัญหาการออกเสียงหน่วยเสียงสระเดี่ยว และหน่วยเสียงสระประสมภาษาเวียดนามของผู้เรียนชาวไทย

6.2 เก็บข้อมูลจากนักศึกษาชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาเอเชียศึกษา(ภาษาเวียดนาม) คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร

6.3 คำศัพท์ที่ใช้ในการทดสอบมีจำนวน 90 คำ โดยคำศัพท์ครอบคลุมทั้งพยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์

7. วิธีการดำเนินงานวิจัย

งานวิจัยเรื่องปัญหาการออกเสียงสระภาษาเวียดนามของนักศึกษาไทย : กรณีศึกษานักศึกษาชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาเอเชียศึกษา(ภาษาเวียดนาม) คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร นี้เป็นงานวิจัยเชิงปริมาณที่ใช้วิธีการสำรวจ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการออกเสียงสระเดี่ยว และสระประสมของนักศึกษาไทย มหาวิทยาลัยศิลปากรที่เรียนภาษาเวียดนามและเพื่อจัดกลุ่มปัญหาการออกเสียงพยัญชนะของนักศึกษาไทยที่เรียนภาษาเวียดนาม การทำวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามลำดับดังนี้

7.1. ผู้บอกภาษา

นักศึกษาชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาเอเชียศึกษา(ภาษาเวียดนาม) คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร จำนวน 24 คน ซึ่งเป็นผู้เรียนภาษาเบื้องต้นและเรียนภาษาเวียดนามเป็นครั้งแรก โดยเรียนการออกเสียงภาษาเวียดนามกับเจ้าของภาษาโดยตรง

7.2. ระยะเวลาในการเก็บข้อมูล

ระยะเวลาในการเก็บข้อมูล ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2561

7.3. เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

7.3.1 แบบทดสอบการอ่าน เพื่อศึกษาการออกเสียงสระในภาษาเวียดนามทั้งสระเดี่ยว และสระประสมที่เป็นปัญหาในการออกเสียงของนักศึกษาไทยที่เรียนภาษาเวียดนามชั้นปีที่ 1 โดยเก็บข้อมูลนักศึกษาเป็นรายคน จำนวน 24 คน แบบทดสอบมีรายการคำศัพท์ทั้งหมด 90 คำ แบบทดสอบคำศัพท์ครอบคลุมทั้งพยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์ ของภาษาเวียดนาม

7.3.2 เทปบันทึกเสียง เพื่อบันทึกการออกเสียงคำภาษาเวียดนามของนักศึกษา เพื่อนำมาถอดเสียงเป็นสัทอักษร (Phonetics)

7.4. การดำเนินการและการเก็บรวบรวมข้อมูล

ในการศึกษาปัญหาการออกเสียงสระภาษาเวียดนามของนักศึกษาไทย มีขั้นตอนในการดำเนินการวิจัยและการเก็บรวบรวมข้อมูล ดังนี้

7.4.1 ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับระบบเสียงภาษาไทยและภาษาเวียดนาม รวมถึงปัญหาการออกเสียงภาษาต่างประเทศของคนไทย และต่างประเทศ

7.4.2 จัดทำรายการคำศัพท์สำหรับเก็บข้อมูลภาษาโดยการรวบรวมคำศัพท์ให้ครอบคลุม เสียงพยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์ทั้งหมดในภาษาเวียดนาม

7.4.3 ผู้วิจัยได้คัดเลือกนักศึกษาชั้นปีที่ 1 จำนวน 24 คน ผู้ผ่านการเรียนวิชาการอ่านภาษาเวียดนามมาแล้ว และสามารถอ่านภาษาเวียดนามได้ จากนั้นทำการทดสอบโดยใช้แบบทดสอบรายการคำศัพท์ที่ผู้วิจัยชกนำไป พร้อมทั้งใช้เทปบันทึกเสียง บันทึกการอ่านออกเสียงของนักศึกษาเพื่อนำมาวิเคราะห์ข้อมูล

7.4.4 การถอดเสียงของนักศึกษาเป็นสัทอักษร (Phonetics)

7.5. การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยได้ใช้วิธีการวิเคราะห์ข้อมูลดังรายละเอียดต่อไปนี้

7.5.1 วิเคราะห์เปรียบเทียบเสียงอ่านของนักศึกษาที่ถอดถอดเป็นสัทอักษรกับระบบเสียงภาษาเวียดนามที่ผู้วิจัยสรุปไว้ เพื่อหาเสียงพยัญชนะที่มีปัญหาในการออกเสียง

7.5.2 จัดกลุ่มปัญหาการออกเสียงสระ

7.5.3 สรุปและอภิปรายผลการศึกษา

ผลการศึกษา

จากการเก็บข้อมูลคำศัพท์จำนวน 90 คำ ของนักศึกษาไทยที่เรียนภาษาเวียดนามในชั้นปีที่ 1 จำนวน 24 คน สามารถนำมาใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลได้จำนวน 20 คน ผู้วิจัยพบว่ามีปัญหาการออกเสียงภาษาเวียดนามทั้งสระเดี่ยว และสระประสม ดังต่อไปนี้

1. สระเดี่ยว ประกอบด้วย 11 หน่วยเสียง ได้แก่ /a, ă, ơ, ê, e, i, o, ơ, u, ư/

ปัญหาการออกเสียงสระเดี่ยวภาษาเวียดนามของนักศึกษาไทยชั้นปีที่ 1 มีดังต่อไปนี้

1. ปัญหาการแทนที่ของเสียง คือ การออกเสียงหน่วยเสียงสระอื่นแทนหน่วยเสียงสระในคำที่กำหนด หน่วยเสียงที่มีปัญหาการแทนที่ของเสียงมีดังต่อไปนี้

1.1 /a/ รูปในภาษาเวียดนาม คือ - a นักศึกษาไทยออกเสียงเป็น

/ă/	เช่นคำว่า	Ngai	/ŋaj/	→	/ŋăj/
		Ai	/ʔaj/	→	/ʔăj/
/i/	เช่นคำว่า	Ai	/ʔaj/	→	/ʔij/
/e/	เช่นคำว่า	Dám	/dam/	→	/dem/
		Thay	/t ^h aj/	→	/t ^h e/
/ơ/	เช่นคำว่า	Thay	/t ^h aj/	→	/t ^h ơj/
/o/	เช่นคำว่า	Ngai	/ŋaj/	→	/ŋoj/
/ơ/	เช่นคำว่า	Ngai	/ŋaj/	→	/ŋơ/
/ê/	เช่นคำว่า	Ngai	/ŋaj/	→	/ŋê/

1.2 /ă/ รูปในภาษาเวียดนาม คือ - ă นักศึกษาไทยออกเสียงเป็น

/a/	เช่นคำว่า	Răng khôn	/zăŋ k ^h on/	→	/zaŋ k ^h on/
/u/	เช่นคำว่า	Răng khôn	/zăŋ k ^h on/	→	/zuŋ k ^h on/
/ơ/	เช่นคำว่า	Văn minh	/văn miŋ/	→	/vơn miŋ/
		Ăn	/ʔăn/	→	/ʔơn/
		Răng khôn	/zăŋ k ^h on/	→	/zơŋ k ^h on/

1.3 /ซ/ รูปในภาษาเวียดนาม คือ - â นักศึกษาไทยออกเสียงเป็น

/a/	เช่นคำว่า	Cây	/kัจ/	→	/kaj/
		Tây	/tัจ/	→	/taj/
		Bâng	/bัจง/	→	/ban/
		Cân	/kัจน/	→	/kan/
/ε/	เช่นคำว่า	Âm	/?ัจม/	→	/?εm/
/u/	เช่นคำว่า	Tây	/tัจ/	→	/tuj/
/ă/	เช่นคำว่า	Cân	/kัจน/	→	/kăn/
		Bâng	/bัจง/	→	/băn/
/uu/	เช่นคำว่า	Cây	/kัจ/	→	/kuuj/
/ie/	เช่นคำว่า	Cây	/kัจ/	→	/kie/
/o/	เช่นคำว่า	Cây	/kัจ/	→	/koj/
		Lập	/lัจป/	→	/lop/
/x/	เช่นคำว่า	Cây	/kัจ/	→	/kxj/
/e/	เช่นคำว่า	Âm	/?ัจม/	→	/?em/
		Cây	/kัจ/	→	/kej/
		Tây	/tัจ/	→	/tej/

1.4 /ε/ รูปในภาษาเวียดนาม คือ - e นักศึกษาไทยออกเสียงเป็น

/ie/	เช่นคำว่า	Nghe	/ηε/	→	/ηie/
		Eo	/?εw/	→	/?iew/
/e/	เช่นคำว่า	Em	/?εm/	→	/?em/
		Ven	/ven/	→	/ven/
		Nghe	/ηε/	→	/ηε/
		Eo	/?εw/	→	/?εw/
/a/	เช่นคำว่า	Eo	/?εw/	→	/?aw/
/o/	เช่นคำว่า	Eo	/?εw/	→	/?o/
/v/	เช่นคำว่า	Eo	/?εw/	→	/?v/
/ซ/	เช่นคำว่า	Ven	/ven/	→	/vัจน/
/i/	เช่นคำว่า	Nghe	/ηε/	→	/ηi/

1.5 /e/ รูปในภาษาเวียดนาม คือ - ê นักศึกษาไทยออกเสียงเป็น

/ɤ/	เช่นคำว่า	Trên	/cen/	→	/cɤn/
		Ênh	/ʔeŋ/	→	/ʔɤŋ/
		Lên	/len/	→	/lɤn/
/ɤ̌/	เช่นคำว่า	Êm	/ʔem/	→	/ʔɤ̌m/
		Lên	/len/	→	/lɤ̌n/
		Ênh	/ʔeŋ/	→	/ʔɤ̌ŋ/
		Trên	/cen/	→	/cɤ̌n/
/ɛ/	เช่นคำว่า	Ênh	/ʔeŋ/	→	/ʔɛŋ/
		Êm	/ʔem/	→	/ʔɛm/
		Nghề nghiệp	/ŋe ɲiep/	→	/ŋɛ ɲiep/
/i/	เช่นคำว่า	Ênh	/ʔeŋ/	→	/ʔiŋ/
		Nghề nghiệp	/ŋe ɲiep/	→	/ɲin ɲiep/
/a/	เช่นคำว่า	Ênh	/ʔeŋ/	→	/ʔa/
		Nghề nghiệp	/ŋe ɲiep/	→	/ɲa ɲiep/
/ie/	เช่นคำว่า	Trên	/cen/	→	/cien/
/o/	เช่นคำว่า	Lên	/len/	→	/lon/
/ɛ̌/	เช่นคำว่า	Trên	/cen/	→	/cɛ̌ŋ/

1.6 /i/ รูปในภาษาเวียดนาม คือ - i, -y นักศึกษาไทยออกเสียงเป็น

/ie/	เช่นคำว่า	Ý kiến	/ʔi kien/	→	/ʔien/
/a/	เช่นคำว่า	Ích	/ʔik/	→	/ʔaj/
		Ý kiến	/ʔi kien/	→	/ɲa kien/
		Thi	/tʰi/	→	/tʰaj/
/u/	เช่นคำว่า	Kỹ	/ki/	→	/ku/

1.7 /ɔ/ รูปในภาษาเวียดนาม คือ - o นักศึกษาไทยออกเสียงเป็น

/ɤ/	เช่นคำว่า	Khỏi	/kʰɔj/	→	/kʰɤj/
/u/	เช่นคำว่า	Óc	/ʔɔk/	→	/ʔuk/
/uo/	เช่นคำว่า	Khỏi	/kʰɔj/	→	/kʰuoj/

/o/	เช่นคำว่า	Óc	/ʔɔ̃k/	→	/ʔok/
		Khỏi	/k ^h ɔ̃j/	→	/k ^h oj/
		Con	/kɔ̃n/	→	/kon/

1.8 /o/ รูปในภาษาเวียดนาม คือ - ô นักศึกษาไทยออกเสียงเป็น

/ɔ/	เช่นคำว่า	Răng khôn	/zãŋ k ^h on/	→	/zãŋ k ^h ɔn/
		Lói	/loj/	→	/loj/
		Trói	/coj/	→	/coj/
		Ngô	/ŋo/	→	/ŋɔ/
		Óc	/ʔok/	→	/ʔɔk/
		Ông	/ʔoŋ/	→	/ʔɔŋ/
/u/	เช่นคำว่า	Óc	/ʔok/	→	/ʔuk/
/ɔ̃/	เช่นคำว่า	Trói	/coj/	→	/cɔ̃j/
		Ngô	/ŋo/	→	/ŋɔ̃w/
/uo/	เช่นคำว่า	Trói	/coj/	→	/cuoj/
		Óc	/ʔok/	→	/ʔuok/
/ɔ̃/	เช่นคำว่า	Lói	/loj/	→	/lɔ̃j/
		Trói	/coj/	→	/cɔ̃j/
		Môn	/mon/	→	/mɔ̃t/
/ɔ̃/	เช่นคำว่า	Óc	/ʔok/	→	/ʔɔ̃k/

1.9 /ɔ̃/ รูปในภาษาเวียดนาม คือ - ơ นักศึกษาไทยออกเสียงเป็น

/ɔ̃/	เช่นคำว่า	Bơ	/bɔ̃/	→	/bɔ̃/
		Cời	/kɔ̃j/	→	/kɔ̃j/
/uɔ̃/	เช่นคำว่า	Bơ	/bɔ̃/	→	/buɔ̃/
		Giờ	/zɔ̃/	→	/zuɔ̃/
		Ơi	/ʔɔ̃j/	→	/ʔuɔ̃j/
		Cời	/kɔ̃j/	→	/kuɔ̃j/
/uo/	เช่นคำว่า	Cời	/kɔ̃j/	→	/kuoj/
/uɔ̃/	เช่นคำว่า	Giờ	/zɔ̃/	→	/zuɔ̃/

		Còi	/kɔj/	→	/kuɔj/
/i/	เช่นคำว่า	Oi	/ʔɔj/	→	/ʔi/
/a/	เช่นคำว่า	Giò	/zɔ/	→	/zaj/
/ie/	เช่นคำว่า	Oi	/ʔɔj/	→	/ʔie/

1.10 /u/ รูปในภาษาเวียดนาม คือ - u นักศึกษาไทยออกเสียงเป็น

/u/	เช่นคำว่า	Bụng	/buŋ/	→	/buŋ/
/ie/	เช่นคำว่า	Thủy	/tʰuj/	→	/tʰie/
/ă/	เช่นคำว่า	Bụng	/buŋ/	→	/băŋ/
/uo/	เช่นคำว่า	Thủy	/tʰuj/	→	/tʰuoj/
		Trung	/cuŋ/	→	/cuoŋ/
/uɔ/	เช่นคำว่า	Thủy	/tʰuj/	→	/tʰuɔj/
		Trung	/cuŋ/	→	/cuɔŋ/
/i/	เช่นคำว่า	Bụng	/buŋ/	→	/biŋ/
/ɔ/	เช่นคำว่า	Thủy	/tʰuj/	→	/tʰɔj/
/o/	เช่นคำว่า	Trung	/cuŋ/	→	/coŋ/

1.11 /u/ รูปในภาษาเวียดนาม คือ - u นักศึกษาไทยออกเสียงเป็น

/u/	เช่นคำว่า	Lụi	/luj/	→	/luj/
		Múc	/muɔk/	→	/muɔk/
		Cru	/kuɔw/	→	/kuɔw/
		Trúng	/cuŋ/	→	/cuŋ/
		Úc	/ʔuɔk/	→	/ʔuɔk/
		Gửi	/ɣuj/	→	/ɣuj/
		Úng	/ʔuŋ/	→	/ʔuŋ/
/a/	เช่นคำว่า	Múc	/muɔk/	→	/mak/
		Úng	/ʔuŋ/	→	/ʔaŋ/
/ɔ/	เช่นคำว่า	Lụi	/luj/	→	/lɔj/
		Úng	/ʔuŋ/	→	/ʔɔŋ/
/uo/	เช่นคำว่า	Trúng	/cuŋ/	→	/cuoŋ/

		Úng /ʔuŋ/ → /ʔuoŋ/
		Múc /muək/ → /muok/
/uɤ/	เช่นคำว่า	Múc /muək/ → /muɤk/
		Trúng /cuŋ/ → /cuɤŋ/
		Úc /ʔuək/ → /ʔuɤk/
		Gủi /ɣuɤj/ → /ɣuɤɤj/
/i/	เช่นคำว่า	Lựi /luɤj/ → /li/
/o/	เช่นคำว่า	Lựi /luɤj/ → /loj/
		Úc /ʔuək/ → /ʔoj/
/ɛ/	เช่นคำว่า	Gủi /ɣuɤj/ → /ɣɛj/
/ɤ/	เช่นคำว่า	Gủi /ɣuɤj/ → /ɣɤj/
		Lựi /luɤj/ → /lɤj/
/e/	เช่นคำว่า	Gủi /ɣuɤj/ → /ke/

1.12 /ɛ̃/ รูปในภาษาเวียดนาม คือ - a³ นักศึกษาไทยออกเสียงเป็น

/a/	เช่นคำว่า	Chanh /cɛ̃ŋ/ → /can/
		Khách /k ^h ɛ̃k/ → /k ^h ak/
		Bách /bɛ̃k/ → /bak/
		Thanh /t ^h ɛ̃ŋ/ → /t ^h aŋ/
/o/	เช่นคำว่า	Chanh /cɛ̃ŋ/ → /coŋ/
/ă/	เช่นคำว่า	Bách /bɛ̃k/ → /băt/
/uɤ/	เช่นคำว่า	Thanh /t ^h ɛ̃ŋ/ → /t ^h uɤŋ/
		Chanh /cɛ̃ŋ/ → /cuɤŋ/

2. การเพิ่มเสียง คือ การเพิ่มเสียงอื่นลงไป ซึ่งหน่วยเสียงที่ถูกเพิ่มเข้าไปคือ /w/ หน่วยเสียงที่มีปัญหาการเพิ่มเสียง มีดังต่อไปนี้

/w/ รูปในภาษาเวียดนาม คือ - o นักศึกษาไทยออกเสียงเป็น

/wa/	เช่นคำว่า	Khỏi /k ^h ɔj/ → /k ^h waj/
------	-----------	---

³ รูปสระ - a ออกเสียง /a/ แต่เมื่อถูกตามด้วยพยัญชนะท้าย nh, ch จะออกเสียงเป็น /ɛ̃/ ตามกฎการออกเสียงสระภาษาเวียดนาม

/we/ เช่นคำว่า Khôi /k^hɔj/ → /k^hwe/

/x/ รูปในภาษาเวียดนาม คือ - ơ นักศึกษาไทยออกเสียงเป็น

/wa/ เช่นคำว่า Còi /kɔj/ → /kwaj/

จากผลการศึกษาข้างต้นประกบกับตารางที่ 9 ตารางแสดงผลจำนวนการออกเสียงสระเดี่ยวภาษาเวียดนาม (ภาคผนวก) แสดงให้เห็นปัจจัยที่ทำให้เกิดปัญหาการออกเสียงสระของนักศึกษา ดังต่อไปนี้

1. การสับสนรูปภาษาเวียดนามด้วยตัวเอง ทำให้ออกเสียงผิด มีดังต่อไปนี้

/a/ รูปในภาษาเวียดนาม คือ - a นักศึกษาไทยออกเสียงเป็น

/ǎ/ เช่นคำว่า Ngai /ɲaj/ → /ɲǎj/

Ai /ʔaj/ → /ʔǎj/

/ǎ/ รูปในภาษาเวียดนาม คือ - ă นักศึกษาไทยออกเสียงเป็น

/a/ เช่นคำว่า Răng khôn /zǎŋ k^hon/ → /zaŋ k^hon/

/ɔ/ รูปในภาษาเวียดนาม คือ - ô นักศึกษาไทยออกเสียงเป็น

/a/ เช่นคำว่า Cây /kɔj/ → /kaj/

Tây /tɔj/ → /taj/

Bâng /bɔŋ/ → /baŋ/

Cân /kɔn/ → /kan/

/ǎ/ เช่นคำว่า Cân /kɔn/ → /kǎn/

Bâng /bɔŋ/ → /bǎŋ/

/e/ รูปในภาษาเวียดนาม คือ - e นักศึกษาไทยออกเสียงเป็น

/e/ เช่นคำว่า Em /ʔem/ → /ʔem/

Ven /ven/ → /ven/

Nghe /ɲe/ → /ɲe/

Eo /ʔew/ → /ʔew/

/e/ รูปในภาษาเวียดนาม คือ - ê นักศึกษาไทยออกเสียงเป็น

/e/ เช่นคำว่า Ênh /ʔeŋ/ → /ʔeŋ/

Êm /ʔem/ → /ʔem/

Nghè nghiệp /ɲe ɲiep/ → /ɲe ɲiep/

/o/ รูปในภาษาเวียดนาม คือ - o นักศึกษาไทยออกเสียงเป็น

/o/	เช่นคำว่า	Óc	/ʔɔk/	→	/ʔok/
		Khỏi	/k ^h ɔj/	→	/k ^h ɔj/
		Con	/kɔn/	→	/kon/

/o/ รูปในภาษาเวียดนาม คือ - ô นักศึกษาไทยออกเสียงเป็น

/o/	เช่นคำว่า	Răng khôn	/zǎŋ k ^h on/	→	/zǎŋ k ^h ɔn/
		Lói	/loj/	→	/loj/

/ɤ/ รูปในภาษาเวียดนาม คือ - ɤ นักศึกษาไทยออกเสียงเป็น

/ɤ/	เช่นคำว่า	Bɤ	/bɤ/	→	/bɔ/
		Cỏi	/kɤj/	→	/kɔj/

/u/ รูปในภาษาเวียดนาม คือ - u นักศึกษาไทยออกเสียงเป็น

/u/	เช่นคำว่า	Bụng	/buŋ/	→	/buŋ/
-----	-----------	------	-------	---	-------

/u/ รูปในภาษาเวียดนาม คือ - u นักศึกษาไทยออกเสียงเป็น

/u/	เช่นคำว่า	Lưi	/luj/	→	/luj/
		Múc	/muɔk/	→	/muk/
/ɤ/	เช่นคำว่า	Gủi	/yɤj/	→	/yɤj/
		Lưi	/luj/	→	/lɤj/

จากปัญหาข้างต้นสามารถสรุปได้ว่า นักศึกษาไทยมีความสับสนระหว่างรูปภาษาเวียดนามด้วยกันเอง เนื่องจากสระภาษาเวียดนามมีตัวหนังสือที่เหมือนกัน แต่มีสัญลักษณ์ที่ตัวสระภาษาเวียดนามต่างกันบางจุด การออกเสียงจึงแตกต่างกัน แต่สำหรับนักศึกษาไทยมักจะมองรูปสระโดยภาพรวม ไม่คำนึงถึงสัญลักษณ์ที่มากับสระจึงทำให้อ่านออกเสียงผิด และเกิดปัญหาในการออกเสียง ยกตัวอย่างเช่น สระเดี่ยว u ออกเสียง /u/ มีรูปสระเหมือนสระ u ที่ออกเสียง /u/ ทำให้เห็นว่าสระทั้งสองตัวนี้มีรูปที่เหมือนกัน แต่ต่างกันที่สัญลักษณ์และการออกเสียง เป็นต้น

2. สับสนการออกเสียงสั้น-ยาว ทำให้ออกเสียงผิด มีดังต่อไปนี้

/a/ รูปในภาษาเวียดนาม คือ - a นักศึกษาไทยออกเสียงเป็น

/ă/	เช่นคำว่า	Ngai	/ŋaj/	→	/ŋăj/
		Ai	/ʔaj/	→	/ʔăj/

/ă/ รูปในภาษาเวียดนาม คือ - ă นักศึกษาไทยออกเสียงเป็น

/a/ เช่นคำว่า Răng khôn /zãŋ k^hon/ → /zaŋ k^hon/
 /ʰ/ รูปในภาษาเวียดนาม คือ - â นักศึกษาไทยออกเสียงเป็น

/x/ เช่นคำว่า Cây /kǎj/ → /kxj/

จากปัญหาข้างต้นสามารถสรุปได้ว่า นักศึกษาไทยมีความสับสนในการออกเสียงที่มีความสั้นและยาว กล่าวคือ นักศึกษาไทยไม่เข้าใจหลักในการอ่านสระภาษาเวียดนามที่มีพยัญชนะท้าย i, y ออกเสียง /j/ เนื่องจากพยัญชนะท้ายทั้งสองพยัญชนะนี้มีกฎในการอ่านต่างกัน ถ้าตามด้วยพยัญชนะท้าย i จะอ่านออกเสียงยาว แต่ถ้าตามด้วยพยัญชนะท้าย y อ่านออกเสียงสั้น จึงทำให้เกิดความสับสนและอ่านออกเสียงผิด

3. การสระเรียง 2 ส่วน เป็นสระประสม มีดังต่อไปนี้

/o/ รูปในภาษาเวียดนาม คือ - o นักศึกษาไทยออกเสียงเป็น

/uo/ เช่นคำว่า Khôi /k^hoij/ → /k^huoij/

/o/ รูปในภาษาเวียดนาม คือ - ô นักศึกษาไทยออกเสียงเป็น

/uo/ เช่นคำว่า Trôi /coij/ → /cuoij/

/x/ รูปในภาษาเวียดนาม คือ - ơ นักศึกษาไทยออกเสียงเป็น

/uo/ เช่นคำว่า Côi /kxij/ → /kuoij/

/uɤx/ เช่นคำว่า Giò /zɤx/ → /zuɤx/

Côi /kxij/ → /kuɤxij/

/u/ รูปในภาษาเวียดนาม คือ - u นักศึกษาไทยออกเสียงเป็น

/uo/ เช่นคำว่า Thủy /t^huj/ → /t^huoij/

/uɤx/ เช่นคำว่า Thủy /t^huj/ → /t^huɤxij/

จากปัญหาข้างต้นสามารถสรุปได้ว่า นักศึกษาไทยบางส่วนนิยมอ่านสระเดี่ยว เป็นสระประสม เนื่องจากการคาดเดาที่ว่า หากตามด้วยพยัญชนะท้ายแบบนี้ จะต้องอ่านออกเสียงแบบนี้ หรืออาจจะไม่เข้าใจหลักในการอ่านเลย ทำให้เกิดปัญหาในการอ่านออกเสียงตามมา

4. ความไม่แม่นยำในหลักการอ่านภาษาเวียดนาม คือ การไม่เข้าใจหลักในการออกเสียงที่ถูกต้อง เป็นปัจจัยที่ทำให้เกิดปัญหาการออกเสียง ดังต่อไปนี้

/i/ รูปในภาษาเวียดนาม คือ - i, -y นักศึกษาไทยออกเสียงเป็น

/ie/ เช่นคำว่า Ý kién /ʔi kien/ → /ʔien/

/a/ เช่นคำว่า Ích /ʔik/ → /ʔaj/
 Ý kién /ʔi kien/ → /ʔa kien/
 Thi /tʰi/ → /tʰaj/

5. การไม่เข้าใจกฎการอ่านสระภาษาเวียดนาม อันได้แก่ สระ a ออกเสียง /a/ แต่เมื่อตามด้วยพยัญชนะท้าย -nh, -ch จะออกเสียงเป็น /ɛ/ ดังต่อไปนี้

/a/ เช่นคำว่า Chanh /cǎŋ/ → /can/
 Khách /kʰǎk/ → /kʰak/
 Bách /bǎk/ → /bak/
 Thanh /tʰǎŋ/ → /tʰaŋ/

จากปัญหาข้างต้นสามารถสรุปได้ว่า นักศึกษาไทยไม่เข้าใจหลักและกฎการอ่านสระภาษาเวียดนามอย่างแท้จริง เป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้เกิดปัญหาในการออกเสียงสระภาษาเวียดนามของนักศึกษาไทย

2. สระประสม ประกอบด้วย 3 หน่วยเสียง คือ /ie, uɤ, uo/

ปัญหาการออกเสียงสระประสมภาษาเวียดนามของนักศึกษาไทยชั้นปีที่ 1 มีดังต่อไปนี้

1. ปัญหาการแทนที่ของเสียง คือ การออกเสียงหน่วยเสียงสระอื่นแทนหน่วยเสียงสระในคำที่กำหนด หน่วยเสียงที่มีปัญหาการแทนที่เสียงมีดังต่อไปนี้

1.1 /ie/ รูปในภาษาเวียดนาม คือ -iê, -ia, -yê, -ya นักศึกษาไทยออกเสียงเป็น

/ɤ/ เช่นคำว่า Yém /ʔiem/ → /ʔɤm/
 Ìa /ʔie/ → /ʔɤj/
 /i/ เช่นคำว่า Kia /kie/ → /ki/
 Ìa /ʔie/ → /ʔi/
 Niên /nien/ → /nin/
 /a/ เช่นคำว่า Ìa /ʔie/ → /ʔa/
 Bia /bie/ → /baj/
 Nghè nghiệp /ŋe ɲiep/ → /ŋe ɲap/
 Nghiên /ɲien/ → /ɲan/
 Kia /kie/ → /kaj/
 /ɛ/ เช่นคำว่า Yém /ʔiem/ → /ɲem/

/ย/	เช่นคำว่า	Niên	/nien/	→	/nǎŋ/
/จ/	เช่นคำว่า	Viên	/vien/	→	/vǎŋ/
		Bia	/bie/	→	/bǎŋ/
		Yém	/?iem/	→	/jǎm/
/e/	เช่นคำว่า	Viên	/vien/	→	/ven/
		Ỉa	/?ie/	→	/?e/
		Niên	/nien/	→	/neŋ/
		Yém	/?iem/	→	/jem/

1.2 /wɔɯ/ รูปในภาษาเวียดนาม คือ -uoɯ, -ua นักศึกษาไทยออกเสียงเป็น

/u/	เช่นคำว่า	Luong	/luwɔɯ/	→	/luɯ/
		Troi	/tuwɔɯj/	→	/tuɯj/
		Uóc	/?uwɔɯk/	→	/?uɯk/
/u/	เช่นคำว่า	Luong	/luwɔɯ/	→	/luɯ/
		Uóc	/?uwɔɯk/	→	/?uɯk/
		Thuong	/t ^h wɔɯ/	→	/t ^h uɯ/
		Xua	/suwɔɯ/	→	/suɯ/
/o/	เช่นคำว่า	Luong	/luwɔɯ/	→	/loɯ/
		Cuói	/kuwɔɯj/	→	/koɯj/
/o/	เช่นคำว่า	Uóc	/?uwɔɯk/	→	/?ok/
		Thuong	/t ^h wɔɯ/	→	/t ^h oɯ/
/ɯ/	เช่นคำว่า	Troi	/tuwɔɯj/	→	/tɯj/
		Chua	/cuwɔɯ/	→	/cɯ/
/uo/	เช่นคำว่า	Luong	/luwɔɯ/	→	/luoɯ/
		Chua	/cuwɔɯ/	→	/cuo/
		Troi	/tuwɔɯj/	→	/tuoɯj/
		Uóc	/?uwɔɯk/	→	/?uoɯk/
		Thuong	/t ^h wɔɯ/	→	/t ^h uoɯ/
		Xua	/suwɔɯ/	→	/suoɯ/
		Cuói	/kuwɔɯj/	→	/kuoɯj/
/จ/	เช่นคำว่า	Luong	/luwɔɯ/	→	/lǎŋ/

		U'óc	/ʔurɔk/	→	/ʔɔk/
		Xua	/surɔ/	→	/sɔn/
		Crói	/kurrj/	→	/krj/
/a/	เช่นคำว่า	U'a	/ʔurɔ/	→	/ʔa/
/ie/	เช่นคำว่า	U'a	/ʔurɔ/	→	/ʔie/

1.3 /uo/ รูปในภาษาเวียดนาม คือ -uô, -ua นักศึกษาไทยออกเสียงเป็น

/urɔ/	เช่นคำว่า	Nuôi	/nuoj/	→	/nurj/
		Của	/kuo/	→	/kurɔ/
		Mua	/muo/	→	/murɔ/
		U'a	/ʔuo/	→	/ʔurɔ/
/o/	เช่นคำว่า	U'óng	/ʔuon/	→	/ʔon/
		Khuôn	/k ^h uon/	→	/k ^h on/
		Luôn	/luon/	→	/lon/
		Suôi	/suo/	→	/soj/
		Nuôi	/nuoj/	→	/noj/
		U'a	/ʔuo/	→	/ʔo/
/a/	เช่นคำว่า	U'a	/ʔuo/	→	/ʔa/
		U'a	/ʔuo/	→	/ʔa/
/ɔ/	เช่นคำว่า	Xuân	/suon/	→	/sɔn/
		Của	/kuo/	→	/krɔ/
		U'a	/ʔuo/	→	/ʔɔ/
/ɔj/	เช่นคำว่า	Suôi	/suo/	→	/soj/
		Nuôi	/nuoj/	→	/noj/
/ǎ/	เช่นคำว่า	U'a	/ʔuo/	→	/ʔǎŋ/
/ie/	เช่นคำว่า	Khuôn	/k ^h uon/	→	/k ^h ien/
/urɔ/	เช่นคำว่า	Mua	/muo/	→	/murj/
		Của	/kuo/	→	/kurɔ/
		Suôi	/suo/	→	/surj/
		U'a	/ʔuo/	→	/ʔurɔ/
/u/	เช่นคำว่า	U'a	/ʔuo/	→	/ʔu/

2. การเพิ่มเสียง คือ การเพิ่มเสียงอื่นลงไป ซึ่งหน่วยเสียงที่ถูกเพิ่มเข้าไปคือ /w/ หน่วยเสียงที่พบปัญหาการเพิ่มเสียง มีดังต่อไปนี้

2.1 /ie/ รูปในภาษาเวียดนาม คือ -iê, -ia, -yê, -ya นักศึกษาไทยออกเสียงเป็น

/wie/ เช่นคำว่า Ý kién /ʔi kien/ → /ʔi kwien/

Niên /nien/ → /nwien/

2.2 /wɔx/ รูปในภาษาเวียดนาม คือ -uɔ, -ua นักศึกษาไทยออกเสียงเป็น

/wa/ เช่นคำว่า Chua /cuɔx/ → /cwa/

Xua /suɔx/ → /swaj/

Cuói /kuɔxj/ → /kwaj/

Ùa /ʔuɔx/ → /ʔwa/

2.3 /uo/ รูปในภาษาเวียดนาม คือ -uô, -ua นักศึกษาไทยออกเสียงเป็น

/wǎ/ เช่นคำว่า Khuôn /k^huon/ → /k^hwǎn/

/wa/ เช่นคำว่า Cũa /kuo/ → /kwa/

Mua /muo/ → /mwa/

Ụa /ʔuo/ → /ʔwa/

Xuân /suon/ → /swan/

Ùa /ʔuo/ → /ʔwa/

/wie/ เช่นคำว่า Ùa /ʔuo/ → /ʔwie/

จากผลการศึกษาข้างต้นประกบกับตารางที่ 10 ตารางแสดงผลจำนวนการออกเสียงสระประสมภาษาเวียดนาม (ภาคผนวก) แสดงให้เห็นปัจจัยที่ทำให้เกิดปัญหาการออกเสียงสระของนักศึกษาดังต่อไปนี้

1. การสับสนรูปภาษาเวียดนามด้วยตัวเอง ทำให้ออกเสียงผิด มีดังต่อไปนี้

/ie/ รูปในภาษาเวียดนาม คือ -iê, -ia, -yê, -ya นักศึกษาไทยออกเสียงเป็น

/a/ เช่นคำว่า Ìa /ʔie/ → /ʔa/

/ɛ/ เช่นคำว่า Yém /ʔiem/ → /ʔem/

/uɔ/ รูปในภาษาเวียดนาม คือ -uɔ, -ua นักศึกษาไทยออกเสียงเป็น

/uo/ เช่นคำว่า Luong /luɔŋ/ → /luoŋ/

Chua /cuɔ/ → /cuo/

/uo/ รูปในภาษาเวียดนาม คือ -uô, -ua นักศึกษาไทยออกเสียงเป็น

/uɔ/ เช่นคำว่า Nuôl /nuoj/ → /nuɔj/

Cua /kuo/ → /kuɔ/

2. ความไม่แม่นยำในหลักการอ่านภาษาเวียดนาม คือ การไม่เข้าใจหลักในการออกเสียงที่ถูกต้อง เป็นปัจจัยที่ทำให้เกิดปัญหาการออกเสียง ดังต่อไปนี้

- /ie/ รูปในภาษาเวียดนาม คือ -iê, -ia, -yê, -ya นักศึกษาไทยออกเสียงเป็น

/ɛ/ เช่นคำว่า Yém /?iem/ → /?ɛm/

Ỉa /?ie/ → /?ɛj/

- /uɔ/ รูปในภาษาเวียดนาม คือ -uɔ, -ua นักศึกษาไทยออกเสียงเป็น

/ɔ/ เช่นคำว่า Luong /luɔŋ/ → /loŋ/

Cuói /kuɔj/ → /koj/

- /uo/ รูปในภาษาเวียดนาม คือ -uô, -ua นักศึกษาไทยออกเสียงเป็น

/ɔ/ เช่นคำว่า Suói /suoj/ → /soj/

Nuôi /nuoj/ → /noj/

/ă/ เช่นคำว่า Uạ /?uo/ → /?ăŋ/

/ie/ เช่นคำว่า Khuôn /k^huon/ → /k^hien/

จากปัญหาข้างต้นสามารถสรุปได้ว่า นักศึกษาไทยมีความสับสนระหว่างรูปภาษาเวียดนามด้วยกันเอง เนื่องจากสระภาษาเวียดนามมีตัวหนังสือที่เหมือนกัน แต่มีสัญลักษณ์ที่ตัวสระภาษาเวียดนามต่างกันบางจุด การออกเสียงจึงแตกต่างกัน แต่สำหรับนักศึกษาไทยมักจะมองรูปสระโดยภาพรวม ไม่คำนึงถึงสัญลักษณ์ที่มากับสระจึงทำให้อ่านออกเสียงผิด และเกิดปัญหาในการออกเสียง นอกจากนี้ นักศึกษาไทยบางส่วนไม่เข้าใจหลักและกฎการอ่านสระภาษาเวียดนามอย่างแท้จริง ทั้งสองปัญหานี้จึงเป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้เกิดปัญหาในการออกเสียงสระภาษาเวียดนามของนักศึกษาไทย

อภิปรายผลการศึกษา

จากการศึกษาพบว่า การออกเสียงสระภาษาเวียดนามของนักศึกษาไทยมีปัญหาทั้งสระเดี่ยว และสระประสม โดยผู้วิจัยพบว่า ปัญหาการออกเสียงดังกล่าวมีปัจจัยดังต่อไปนี้

ปัจจัยความสับสนระหว่างภาษาเวียดนามด้วยกันเอง เนื่องจากสระภาษาเวียดนามมีตัวหนังสือที่เหมือนกัน แต่มีสัญลักษณ์ที่ตัวสระภาษาเวียดนามต่างกันบางจุด การออกเสียงจึงแตกต่างกัน แต่สำหรับนักศึกษาไทยมักจะมองรูปสระโดยภาพรวม ไม่คำนึงถึงสัญลักษณ์ที่มาทับสระจึงทำให้อ่านออกเสียงผิด และเกิดปัญหาในการออกเสียง ยกตัวอย่างเช่น สระเดี่ยว u ออกเสียง /uu/ มีรูปสระเหมือนสระ u ที่ออกเสียง /u/ ทำให้เห็นว่าสระทั้งสองตัวนี้มีรูปที่เหมือนกัน แต่ต่างกันที่สัญลักษณ์และการออกเสียง เป็นต้น

ปัจจัยภาษาแม่ พบว่านักศึกษาไทยส่วนใหญ่เลือกใช้หน่วยเสียงของภาษาไทยที่เป็นภาษาแม่ มาใช้ในการออกเสียงภาษาต่างประเทศ เนื่องจากหน่วยเสียงสระในภาษาเวียดนามเน้นการออกเสียงแบบกลาง ๆ ไม่มีการแบ่งแยกออกเป็นเสียงสั้น หรือเสียงยาว แบบสระภาษาไทยที่มีการแบ่งออกเป็นสระเสียงสั้น สระเสียงยาวอย่างชัดเจน ถือเป็นอีกหนึ่งปัจจัยที่ทำให้เกิดปัญหาในการออกเสียง เช่น คำว่า cây อ่านว่า /cจฺย/ ออกเสียงยาว แต่คำว่า oí อ่านว่า /โจฺย/ ออกเสียงสั้น เป็นต้น ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ เคนวอร์ที (1987 อ้างถึงใน เจริญน มาย เพียง, 2552) ที่พบว่าภาษาแม่เป็นปัจจัยที่มีความสำคัญในการออกเสียงภาษาต่างประเทศ ภาษาที่หนึ่งกับภาษาเป้าหมายยิ่งแตกต่างกันมากเท่าไร ก็ยิ่งสร้างปัญหาในการออกเสียงภาษาเป้าหมายให้แก่ผู้เรียนมากเท่านั้น

รวมถึงการไม่เข้าใจในกฎการอ่านสระภาษาเวียดนาม เนื่องจากสระในภาษาเวียดนามบางหน่วยเสียง มีกฎการอ่านที่ตายตัวกำหนดไว้ แต่นักศึกษาไม่เข้าใจจึงทำให้อ่านออกเสียงผิด เช่น สระเดี่ยว a ออกเสียง /a/ แต่เมื่อตามด้วยพยัญชนะท้าย -nh และ -ch จะออกเสียงเป็น /ɛ/ เป็นต้น และนอกจากนี้ยังพบว่าปัจจัยสำคัญหนึ่งคือความไม่เข้าใจในวิธีการอ่านออกเสียงเวียดนามอย่างแม่นยำ เพราะภาษาเวียดนามเป็นภาษาที่ค่อนข้างใหม่สำหรับคนไทยเมื่อเทียบกับภาษาอังกฤษ ทำให้นักศึกษาออกเสียงผิดและไม่สามารถสะกดคำตามวิธีการได้ในคำที่ไม่เคยพบมาก่อน ดังนั้นจึงแก้ปัญหาด้วยการแทนเสียง และเดาคำอ่านอย่างไม่มีหลักเกณฑ์ ส่งผลให้พบข้อมูลการแทนเสียงสระที่ไม่มีความสัมพันธ์กันตามหลักสัทศาสตร์

ข้อเสนอแนะ

1. ควรศึกษาปัญหาการออกเสียงสระที่มีการออกเสียงอย่างมีนัยยะ และมีการเพิ่มเสียงที่เรียกว่า Semi Vowel รวมถึงปัญหาการออกเสียงวรรณยุกต์ในภาษาเวียดนามของนักศึกษาไทย
2. ควรศึกษาปัญหาในการออกเสียงสระในภาษาอาเซียน เช่น ภาษาลาว ภาษาเขมร ภาษาม้า เป็นต้น
3. ควรมีการวิจัยเชิงคุณภาพ ในด้านการเรียนรู้ของนักศึกษาไทยที่เรียนภาษาเวียดนามทั้ง 4 ทักษะ คือ ฟัง พูด อ่าน เขียน เพื่อพัฒนาการเรียนภาษาเวียดนามของนักศึกษาให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น

บรรณานุกรม

หนังสือและเอกสารตีพิมพ์

กาญจนา นาคสกุล. (2556). **ระบบเสียงภาษาไทย**. พิมพ์ครั้งที่ 7. กรุงเทพฯ: โครงการเผยแพร่ผลงานวิชาการ คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

พิมพ์เสน บัวระภา และเจิ่น ลี เล. (2554). **ภาษาเวียดนามในชีวิตประจำวัน**. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์ทีคิวพี.

พุทธชาติ ชาญชยานนท์ โปธิบาล. (2540). **เสียงและระบบเสียง : ภาษาไทย**. ภาควิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ ปัตตานี.

โสภณา ศรีจำปา. (2545). **ไวยากรณ์เวียดนาม**. กรุงเทพฯ: Ten may production.

เหงียน มาย เฟื่อง. (2552). **ปัญหาการออกเสียงพยัญชนะและสระภาษาไทยของผู้เรียนชาวเวียดนาม**. สารนิพนธ์ ศศ.ม. (การสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

อภิสิทธิ์ ธรรมทวีธิกุล. (2547). **สัทวิทยา : การวิเคราะห์ระบบเสียงในภาษา**. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

บทความในวารสาร

ตุลนุสรณ์ สุภาษา และ นี เสวียหง. “การศึกษาปัญหาการออกเสียงภาษาจีนของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีนธุรกิจวิทยาลัยนานาชาติ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่.” วารสารบัณฑิตวิจัย 8, 1 (มกราคม-มิถุนายน 2560): 115-124.

นิภา กู้พงษ์ศักดิ์. “ปัญหาการใช้ภาษาไทยของนักศึกษาต่างชาติ: กรณีศึกษานักศึกษาจีน มหาวิทยาลัยกรุงเทพ.” วารสารรามคำแหง ฉบับมนุษยศาสตร์ 31, 1(มกราคม-ธันวาคม 2555): 123-139.

ข้อมูลจากเว็บไซต์

- GIMMESCOREPLZ. (2558). ระบบเสียงในภาษาไทย. เข้าถึงเมื่อวันที่ 2 พฤษภาคม 2561. เข้าถึงได้จาก <https://gimmescoreplz.wordpress.com/ระบบเสียงในภาษาไทย/>
- Thai Educational Portal. (2548). ระบบเสียงในภาษาไทย. เข้าถึงเมื่อวันที่ 1 พฤษภาคม 2561. เข้าถึงได้จาก <http://knowledge.eduzones.com/knowledge-2-1-1883.html>

ข้อมูลจากฐานข้อมูลออนไลน์

- จิรพรรณ พรหมประเสริฐ. (2557). วิเคราะห์ปัญหาและสาเหตุที่ทำให้เกิดการออกเสียงภาษาอังกฤษที่ผิดพลาดของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ. สถาบันวิจัยและพัฒนามหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์. เข้าถึงเมื่อวันที่ 2 พฤษภาคม 2561. เข้าถึงได้จาก <http://research.pcru.ac.th/researchV2/images/conference/2015/ncpcru2/files/83.pdf>
- สุวัฒนา เลี่ยมประวัตติ. (2558). ปัญหาการออกเสียงคำในภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนต้นเชื้อสายกะเหรี่ยงและมอญ จังหวัดกาญจนบุรี. ในแผนงานวิจัยเรื่อง “บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนเพื่อพัฒนาภาษาไทยสำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาตอนต้นเชื้อสายกะเหรี่ยงและมอญ. การวิจัยจาก สกว. เข้าถึงเมื่อวันที่ 2 พฤษภาคม 2561. เข้าถึงได้จาก http://www.kmutt.ac.th/jif/public_html/Download/Format_Checker/6/5.pdf

ประวัติผู้ศึกษา

ชื่อ - นามสกุล

นางสาว ปานชีวา แสงเพลิง

ที่อยู่

113 ถนนพุทธรักษา ตำบลห้วยจรเข้ม้า อำเภอเมือง จังหวัดนครปฐม 73000

E-Mail

puppub_sa@outlook.co

ประวัติการศึกษา

พ.ศ. 2558

สำเร็จการศึกษาระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย จากโรงเรียนราชินีบูรณะ
จังหวัดนครปฐม

พ.ศ. 2561

สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรี คณะอักษรศาสตร์ สาขาวิชาเอเชียศึกษา
(ภาษาเวียดนาม) มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตพระราชวังสนามจันทร์
จังหวัดนครปฐม

ภาคผนวก

ตารางที่ 9 ตารางแสดงผลจำนวนการออกเสียงสระเดี่ยวภาษาเวียดนาม

ลำดับ	คำศัพท์	การออกเสียง ที่ถูกต้อง	เสียงแปร	จำนวน (คน)
1.	Nghe	/ŋɛ1/	/ŋie/	1
			/ŋe/	2
			/ŋi/	1
2.	Bụng	/buŋ6/	/buŋk/	1
			/băk/	1
			/biŋ/	1
3.	Răng khôn	/zăŋ1 k ^h on1/	/zaŋ k ^h on/	1
			/zuŋ k ^h on/	1
			/zăŋ k ^h on/	4
4.	Nghề nghiệp	/ŋɛ2 ŋiep6/	/ŋɛ ŋiep/	3
			/ŋin ŋiep/	1
			/ŋa ŋiep/	1
5.	Lói	/loj3/	/loj/	1
			/lɔj/	2
6.	Lợi	/luj6/	/luj/	7
			/lɔj/	2
			/li/	1
			/loj/	1
			/lɔj/	1

ลำดับ	คำศัพท์	การออกเสียง ที่ถูกต้อง	เสียงแปร	จำนวน (คน)
7.	Cây	/kɤ̌j1/	/kaj/	3
			/kɯj/	1
			/kow/	1
			/kien/	1
			/kɤ̌j/	1
			/kej/	1
8.	Trên	/cen1/	/cɤ̌n/	2
			/cɤ̌n̄/	1
			/cien/	1
			/cɤ̌ŋ/	1
9.	Mức	/muɤ̌k3/	/muk/	2
			/mak/	1
			/muɤ̌k̄/	1
			/muok/	1
10.	Nghiên cứu	/ŋien1 kuw1/	/ŋien kuw/	2
11.	Chuyên môn	/cwien1 mon1/	/cien mɤ̌t/	1
12.	Trời	/coj3/	/coj/	1
			/cɤ̌j/	1
			/cuoj/	3
			/cɤ̌j/	1
13.	Tây	/tɤ̌j1/	/taj/	4
			/tuj/	1
			/tej/	1

ลำดับ	คำศัพท์	การออกเสียง ที่ถูกต้อง	เสียงแปร	จำนวน (คน)
14.	Dám	/zam3/	/zem/	2
15.	Con	/kɔn1/	/kon/	3
16.	Ngô	/ŋo1/	/ŋo/	2
			/ŋɔw/	1
17.	Lên	/len1/	/lɛn/	1
			/lɛ̃n/	2
			/lon/	1
18.	Trung	/cuŋ1/	/cuoŋ/	1
			/cuɤŋ/	1
			/coŋ/	1
19.	Kỹ	/ki5/	/ku/	1
20.	Cân	/kɛ̃n1/	/kan/	3
			/kã̃n/	1
21.	Bơ	/bɤ1/	/bo/	5
			/bu/	2
22.	Ven	/ven1/	/ven/	5
			/vɛ̃n/	2
23.	Trúng	/cuŋ3/	/cuŋ/	6
			/cuoŋ/	1
			/cuɤŋ/	2
			/coŋ/	1
24.	Thi	/tʰi 1/	/tʰaj/	1
25.	Văn minh	/vã̃n1 miŋ1/	/vɛ̃n miŋ/	7

ลำดับ	คำศัพท์	การออกเสียง ที่ถูกต้อง	เสียงแปร	จำนวน (คน)
26.	Lập	/lɿp6/	/lop/	1
27.	Giờ	/zɿ2/	/zu/	1
			/zuɿj/	1
28.	Ngại	/ŋaj6/	/ŋäj/	2
			/ŋuj/	1
			/ŋɿ/	1
			/ŋɛ/	1
29.	Thay	/t ^h aj1/	/t ^h e/	2
			/t ^h ɿj/	2
30.	Khỏi	/k ^h uj4/	/k ^h ɿj/	1
			/k ^h uoj/	1
			/k ^h oj/	2
			/k ^h waj/	2
			/k ^h wej/	3
31.	Thủy	/t ^h uj4/	/t ^h ie/	1
			/t ^h uoj/	2
			/t ^h uɿj/	1
			/t ^h ɿj/	1
32.	Bâng Khuâng	/bɿŋ1 k ^h wɿj1/	/baŋ kweŋ/	5
			/bãŋ k ^h wɿj/	2
33.	Óc	/ʔɿk3/	/ʔuk/	4
			/ʔok/	1

ลำดับ	คำศัพท์	การออกเสียง ที่ถูกต้อง	เสียงแปร	จำนวน (คน)
34.	Oi	/ɔɯj1/	/ɔɯj/	2
			/ɔɯŋj/	2
			/ɔi/	1
			/ɔie/	1
35.	Em	/ɔɛm1/	/ɔɛm/	2
36.	Êm	/ɔɛm1/	/ɔɯm/	4
			/ɔɛm/	1
37.	Úc	/ɔɯk3/	/ɔɯk/	8
			/ɔɯɯk/	1
			/ɔɔj/	1
38.	Coi	/kɔɯj4/	/kɔj/	3
			/kɯj/	1
			/kɯɯj/	5
			/kɯɔj/	2
			/kwaj/	1
39.	Gúi	/ɣɯj4/	/ɣɯj/	4
			/ɣɯɯj/	5
			/ɣɛj/	1
			/ɣɯj/	1
			/ke/	1
40.	Eo	/ɔɛw1/	/ɔie/	2
			/ɔew/	2
			/ɔo/	3
			/ɔɔ/	3

ลำดับ	คำศัพท์	การออกเสียง ที่ถูกต้อง	เสียงแปร	จำนวน (คน)
41.	Ênh	/ʔeŋ6/	/ʔɛŋ/	2
			/ʔɛŋ/	1
			/ʔeŋ/	1
			/ʔiŋ/	3
			/ʔa/	1
42.	Úng	/ʔuŋ3/	/ʔuŋ/	6
			/ʔaŋ/	2
			/ʔɛŋ/	1
			/ʔuoŋ/	1
43.	Ý kién	/ʔi3 kién3/	/ʔien/	1
			/ɲa kién/	1
44.	Ích	/ʔik3/	/ʔaj/	1
45.	Ăn	/ʔăn1/	/ʔɛn/	1
46.	Ai	/ʔaj1/	/ʔăj/	3
			/ʔi/	1
47.	Óc	/ʔok3/	/ʔok/	3
			/ʔuk/	2
			/ʔuok/	2
			/ʔɔk/	1
48.	Ông	/ʔoŋ1/	/ʔoŋ1/	1
49.	Âm	/ʔəm1/	/ʔem/	3
			/ʔem/	3

ลำดับ	คำศัพท์	การออกเสียง ที่ถูกต้อง	เสียงแปร	จำนวน (คน)
50.	Chanh	/cǎŋ1/	/can/	5
			/coŋ/	1
			/cwan/	1
			/cuwŋ/	1
51.	Khách	/k ^h ǎk3/	/kak/	9
			/k ^h waj/	1
52.	Bách	/bǎk3/	/bak/	16
			/băt/	1
53.	Thanh niên	/t ^h ǎŋ1 nien1/	/t ^h aŋ nien/	7
			/t ^h we nien/	1
			/t ^h uɔŋ nien/	1

ตารางที่ 10 ตารางแสดงผลจำนวนการออกเสียงสระเดี่ยวภาษาเวียดนาม

ลำดับ	คำศัพท์	การออกเสียง ที่ถูกต้อง	เสียงแปร	จำนวน (คน)
1.	Nghề nghiệp	/ɲe2 ɲiep6/	/ɲe ɲap/	1
2.	Khuôn viên	/k ^h uon1 vien1/	/k ^h uon vấ̃n/	2
			/k ^h uon ven/	1
			/k ^h wan vien/	2
			/k ^h wấ̃n vien/	1
			/k ^h on vien/	6
			/k ^h ien vien/	1
3.	Cửa	/kuo4/	/kwa/	4
			/kuw̃/	1
			/kấ̃/	1
			/kuw/	1
4.	Luôn	/luon1/	/luon/	3
5.	Suối	/suoj3/	/soj/	6
			/sõj/	1
			/sũj/	1
6.	Bia	/bie1/	/baj/	3
			/bấ̃j/	1
7.	Luong	/luw̃ɲ1/	/luw̃ɲ/	1
			/luw̃ɲ/	1
			/lõw̃ɲ/	1
			/luõw̃ɲ/	7
			/lấ̃w̃ɲ1/	1

ลำดับ	คำศัพท์	การออกเสียง ที่ถูกต้อง	เสียงแปร	จำนวน (คน)
8.	Kia	/kie1/	/ki/	1
			/kaj/	1
9.	Nuôi	/nuoj1/	/nuwɔj/	1
			/noj/	7
			/noj/	2
10.	Thương	/thuwɔŋ1/	/thuwɔŋ/	1
			/thoŋ/	1
			/thuon/	1
11.	Chưa	/cuwɔ1/	/cuo/	1
			/cwa/	1
			/cɔ/	1
12.	Mua	/muo1/	/mwa/	1
			/muwɔ/	3
			/muɔj/	1
13.	Cười	/kuwɔj3/	/kwaj/	2
			/koj/	1
			/kuoj/	3
			/kɔj/	1
14.	Ụa	/ɰuo6/	/ɰwa/	3
			/ɰa/	1
			/ɰǎŋ/	1
			/ɰu/	2

ลำดับ	คำศัพท์	การออกเสียง ที่ถูกต้อง	เสียงแปร	จำนวน (คน)
15.	Xua	/suɔx1/	/swaj/	2
			/sun/	1
			/suo/	1
			/sɔw/	2
16.	Tươi	/tuɔxj1/	/tuɔj/	2
			/tɔxj/	3
			/tuɔj/	4
17.	Ý kiến	/ʔi3 kien3/	/ʔi kwien/	2
18.	Ỉa	/ʔie4/	/ʔɔxj/	1
			/ʔi/	2
			/ʔa/	4
			/ʔe/	1
19.	Ớc	/ʔuɔxk3/	/ʔuɔk/	2
			/ʔuk/	4
			/ʔo/	1
			/ʔok/	1
			/ʔɔk/	1
20.	Ớng	/ʔuɔŋ3/	/ʔoŋ/	8
21.	Xuân	/suon1/	/swan/	2
			/sɔn/	4

ลำดับ	คำศัพท์	การออกเสียง ที่ถูกต้อง	เสียงแปร	จำนวน (คน)
22.	Yém	/ɣiem3/	/ɣɯm/	1
			/ɲem/	3
			/ɲem/	9
			/ɲɯm/	1
23.	Uá	/ɣuɯɣ1/	/ɣa/	3
			/ɣie/	1
			/ɲwa/	1
24.	Ùa	/ɣuo2/	/ɣwa/	1
			/ɣuɯɣ/	4
			/ɣo/	1
			/ɣa/	1
			/ɣɯ/	1
			/ɲwie/	1
25.	Thanh niên	/t ^h ɛ̃ŋ1 nien1/	/t ^h ɛ̃ŋ nin/	2
			/t ^h ɛ̃ŋ nɛ̃ŋ/	1
			/t ^h ɛ̃ŋ nen/	2
			/t ^h ɛ̃ŋ nwien/	1
26.	Nghiên cứu	/ɲien1 kuw1/	/ɲan kuw/	1
			/ɲe kuw/	1
			/ɲwien kuw/	1

ตารางคำศัพท์ที่ใช้ในการทดสอบ

แบบทดสอบ

การออกเสียงสระภาษาเวียดนามของนักศึกษาชั้นปีที่ 1

สาขาวิชาเอเชียศึกษา(ภาษาเวียดนาม) คณะอักษรศาสตร์

ลำดับ	คำศัพท์	ความหมาย
1.	Bác	ลุง / ป้า
2.	Ngon	อร่อย
3.	Không	ไม่
4.	Nghe	ฟัง
5.	Bụng	ท้อง
6.	Răng khôn	ฟันคุด
7.	Nghề nghiệp	อาชีพ
8.	Khuôn viên	บริเวณ
9.	Lối	ทาง
10.	Của	ของ
11.	Lợi	ลุย
12.	Cây	ต้นไม้
13.	Quanh năm	ตลอดทั้งปี
14.	Trên	บน
15.	Mức	ระดับ
16.	Nghiên cứu	งานวิจัย
17.	Chuyên môn	เชี่ยวชาญ
18.	Luôn	เสมอ
19.	Trói	สั่งเสีย

ลำดับ	คำศัพท์	ความหมาย
20.	Tây	ทิศตะวันตก
21.	Suối	สายน้ำ
22.	Dám	กล้า
23.	Con	ลูก
24.	Ngô	ข้าวโพด
25.	Lên	ขึ้น
26.	Trung	กลาง
27.	Kỹ	รอบคอบ
28.	Cân	ตาชั่ง
29.	Bơ	เนย
30.	Ven	ฝั่ง
31.	Trúng	ไข่
32.	Thi	สอบ
33.	Văn minh	อารยธรรม
34.	Lập	ตั้ง / สร้าง
35.	Bia	เบียร์
36.	Khuya	ดึก
37.	Lương	เงินเดือน
38.	Giờ	เวลา
39.	Kia	โน้น / โนน
40.	Duyên dáng	มีเสน่ห์
41.	Ngại	หวาดหวั่น / เกรง
42.	Thay	เปลี่ยน
43.	Khỏi	ออกจาก

ลำดับ	คำศัพท์	ความหมาย
44.	Nuôi	เลี้ยง
45.	Khoảng	ประมาณ
46.	Khoa	คณะ
47.	Bản khoán	สงฆ์
48.	Thuê	เช่า
49.	Thương	ความรัก
50.	Chưa	ยัง
51.	Mua	ซื้อ
52.	Thủy	น้ำ
53.	Cưới	งานแต่งงาน
54.	Khoẻ	สุขภาพ
55.	Quên	ลืม
56.	Bâng Khuâng	ประทับใจ / ตกตะลึง
57.	Óc	สมอง
58.	Ơi	คำที่ใช้พูดขานรับเวลาผู้ใหญ่เรียกหา
59.	Em	เด็ก
60.	Êm	อย่างราบรื่น
61.	Ụa	อาเจียน
62.	Ức	หน้าอก
63.	Xưa	เก่า
64.	Cởi	ถอด
65.	Gửi	ส่ง
66.	Tươi	สด
67.	Ngoẻo	เสียงร้องของแมว

ลำดับ	คำศัพท์	ความหมาย
68.	Xoãn	หยิก
69.	Eo	เอว
70.	Ẽnh	หมอง
71.	Ứng	ตอบกลับ
72.	Ý kiến	ความคิดเห็น
73.	Ích	ประโยชน์
74.	Ăn	รับประทาน
75.	Quay	ย่าง
76.	Ai	ใคร
77.	Ớc	หอย
78.	ĩa	ขี้ถ่าย
79.	Ước	ปรารถนา
80.	Uống	ดื่ม
81.	Chanh	มะนาว
82.	Khách	แขก
83.	Xuân	ฤดูใบไม้ผลิ
84.	Ông	ปู่ หรือ ตา
85.	Âm	เสียง
86.	Yém	ผ้าที่ใส่ปกปิดหน้าอกของผู้หญิง มีไว้ด้านใน
87.	Ưa	ความนิยม
88.	Ừa	ไหล
89.	Bách	ต้นไม้เปรต
90.	Thanh niên	วัยรุ่น

แบบทดสอบการออกเสียงคำในภาษาเวียดนามของนักศึกษาไทย กลุ่มตัวอย่าง ดังนี้

นักศึกษาคคนที่ 1

ลำดับ	คำศัพท์	การออกเสียงที่ถูกต้อง	ตัวอย่างกลุ่มการออกเสียง
1.	Bác	/bak3/	/bak3/
2.	Ngon	/ŋon1/	/ŋon1/
3.	Không	/k ^h oŋ1/	/k ^h oŋ1/
4.	Nghe	/ŋɛ1/	/ŋɛ1/
5.	Bụng	/buŋ6/	/buk6/
6.	Răng khôn	/zǎŋ1 k ^h on1/	/zǎŋ1 k ^h on1/
7.	Nghề nghiệp	/ŋe2 ɲiep6/	/ŋe2 ɲiep6/
8.	Khuôn viên	/k ^h uon1 vien1/	/k ^h uon2 vien1/
9.	Lối	/loj3/	/loj3/
10.	Cửa	/kuo4/	/kuo4/
11.	Lụi	/luj6/	/luj6/
12.	Cây	/kǎj1/	/kǎj1/
13.	Quanh năm	/kwǎŋ1 nǎm1/	/kwǎŋ2 nǎm1/
14.	Trên	/cen1/	/cen1/
15.	Mức	/muuk3/	/muuk3/
16.	Nghiên cứu	/ɲien1 kuw1/	/ɲien1 kuw3/
17.	Chuyên môn	/cwien1 mon1/	/cien2 mon1/
18.	Luôn	/luon1/	/luon1/
19.	Trời	/coj3/	/coj3/
20.	Tây	/tǎj1/	/tǎj1/
21.	Suối	/suoj3/	/suoj3/

ลำดับ	คำศัพท์	การออกเสียงที่ถูกต้อง	ตัวอย่างกลุ่มการออกเสียง
22.	Dám	/zam3/	/zam3/
23.	Con	/kɔn1/	/kɔn1/
24.	Ngô	/ŋo1/	/ŋo1/
25.	Lên	/len1/	/len1/
26.	Trung	/cuŋ1/	/cuŋ1/
27.	Kỹ	/ki5/	/ki5/
28.	Cân	/kɰn1/	/kɰn1/
29.	Bơ	/bɤ1/	/bɤ1/
30.	Ven	/ven1/	/ven1/
31.	Trúng	/cuŋ3/	/cuŋ3/
32.	Thi	/tʰi 1/	/tʰi 1/
33.	Văn minh	/văn1 miŋ1/	/văn1 miŋ2/
34.	Lập	/lɰp6/	/lɰp6/
35.	Bia	/bie1/	/bie1/
36.	Khuya	/kʰwie1/	/kʰwie1/
37.	Lương	/luɤŋ1/	/luɤŋ1/
38.	Giờ	/zɤ2/	/zɤ2/
39.	Kia	/kie1/	/kʰie1/
40.	Duyên dáng	/zwien1 zaŋ3/	/zwien2 zaŋ3/
41.	Ngại	/ŋaj6/	/ŋɛ6/
42.	Thay	/tʰaj1/	/tʰaj2/
43.	Khỏi	/kʰɔj4/	/kʰɔj4/
44.	Nuôi	/nuoj1/	/nuoj1/
45.	Khoảng	/kʰwaŋ4/	/kʰwaŋ4/

ลำดับ	คำศัพท์	การออกเสียงที่ถูกต้อง	ตัวอย่างกลุ่มการออกเสียง
46.	Khoa	/k ^h wa1/	/k ^h wa1/
47.	Khoãn	/k ^h wǎn1/	/k ^h wǎn1/
48.	Thuê	/t ^h we1/	/t ^h wie1/
49.	Thương	/t ^h uɤŋ1/	/t ^h uɤŋ1/
50.	Chưa	/cuɤɣ1/	/cuo1/
51.	Mua	/muo1/	/muo1/
52.	Thủy	/t ^h uj4/	/t ^h uj4/
53.	Cưới	/kuɤɣj3/	/kuɤɣj2/
54.	Khoẻ	/k ^h wε4/	/k ^h wε3/
55.	Quên	/kwen1/	/kwien1/
56.	Bâng Khuâng	/bɤŋ1 k ^h wɤŋj1/	/bɤŋ2 kwenj2/
57.	Óc	/ʔɔk3/	/ʔɔk3/
58.	Ơi	/ʔɤj1/	/ʔɤj1/
59.	Em	/ʔem1/	/ʔem1/
60.	Êm	/ʔem1/	/ʔem1/
61.	Ụa	/ʔuo6/	/ʔuo6/
62.	Úc	/ʔuɤk3/	/ʔuɤk3/
63.	Xưa	/suɤɣ1/	/suɤɣ1/
64.	Cởi	/kɤj4/	/kuɤɣ4/
65.	Gửi	/ɣuj4/	/ɣuj4/
66.	Tươi	/tuɤɣj1/	/tuɤɣj4/
67.	Ngoẻo	/ŋwεw4/	/ŋεw1/
68.	Xoãn	/swǎn1/	/swǎn1/
69.	Eo	/ʔεw1/	/ʔεw1/

ลำดับ	คำศัพท์	การออกเสียงที่ถูกต้อง	ตัวอย่างกลุ่มการออกเสียง
70.	Ênh	/ʔeŋ6/	/ʔeŋ1/
71.	Úng	/ʔuŋ3/	/ʔuŋ3/
72.	Ý kiến	/ʔi3 kien3/	/ʔi3 k ^h ien3/
73.	Ích	/ʔik3/	/ʔik3/
74.	Ăn	/ʔăn1/	/ʔăn1/
75.	Quay	/kwaj1/	/kuoj4/
76.	Ai	/ʔaj1/	/ʔaj1/
77.	Óc	/ʔok3/	/ʔok3/
78.	ĩa	/ʔie4/	/ʔie4/
79.	Ưóc	/ʔuɤk3/	/ʔuɤk3/
80.	Uống	/ʔuon3/	/ʔuon3/
81.	Chanh	/cɛŋ1/	/cɛŋ1/
82.	Khách	/k ^h ɛk3/	/kak3/
83.	Xuân	/suon1/	/suon2/
84.	Ông	/ʔon1/	/ʔon1/
85.	Âm	/ʔɤm1/	/ʔɤm1/
86.	Yém	/ʔiem3/	/jɤm3/
87.	Ưa	/ʔuɤ1/	/ʔuɤ1/
88.	Ừa	/ʔuo2/	/ʔuo2/
89.	Bách	/bɛk3/	/bak3/
90.	Thanh niên	/t ^h ɛŋ1 nien1/	/t ^h ɛŋ2 nien6/

แบบทดสอบการออกเสียงคำในภาษาเวียดนามของนักศึกษาไทย กลุ่มตัวอย่าง ดังนี้

นักศึกษาคคนที่ 2

ลำดับ	คำศัพท์	การออกเสียงที่ถูกต้อง	ตัวอย่างกลุ่มการออกเสียง
1.	Bác	/bak3/	/bak3/
2.	Ngon	/ŋon1/	/ŋon1/
3.	Không	/k ^h oŋ1/	/k ^h oŋ1/
4.	Nghe	/ŋɛ1/	/ŋɛ1/
5.	Bụng	/buŋ6/	/buŋ6/
6.	Răng khôn	/zǎŋ1 k ^h on1/	/zǎŋ1 k ^h on1/
7.	Nghề nghiệp	/ŋɛ2 ɲiep6/	/ŋɛ2 ɲiep6/
8.	Khuôn viên	/k ^h uon1 vien1/	/k ^h wan3 vien1/
9.	Lối	/loj3/	/loj3/
10.	Cửa	/kuo4/	/kuo4/
11.	Lụi	/luj6/	/luit6/
12.	Cây	/kǎj1/	/kǎj1/
13.	Quanh năm	/kwǎŋ1 nǎm1/	/k ^h wǎŋ1 nǎm1/
14.	Trên	/cen1/	/cen1/
15.	Mức	/muuk3/	/muuk3/
16.	Nghiên cứu	/ɲien1 kuw1/	/ɲien1 kuw1/
17.	Chuyên môn	/cwien1 mon1/	/cwien1 mon1/
18.	Luôn	/luon1/	/luon1/
19.	Trời	/coj3/	/cuoj3/
20.	Tây	/tǎj1/	/tǎj1/
21.	Suối	/suoj3/	/soj3/

ลำดับ	คำศัพท์	การออกเสียงที่ถูกต้อง	ตัวอย่างกลุ่มการออกเสียง
22.	Dám	/zam3/	/zam3/
23.	Con	/kɔn1/	/kɔn1/
24.	Ngô	/ŋo1/	/ŋo1/
25.	Lên	/len1/	/len1/
26.	Trung	/cuŋ1/	/cuŋ1/
27.	Kỹ	/ki5/	/ki5/
28.	Cân	/kɰn1/	/kɰn1/
29.	Bơ	/bɤ1/	/bɤ1/
30.	Ven	/ven1/	/ven1/
31.	Trúng	/cuŋ3/	/cuŋ3/
32.	Thi	/tʰi 1/	/tʰi 6/
33.	Văn minh	/văn1 miŋ1/	/văn1 miŋ1/
34.	Lập	/lɰp6/	/lɰp6/
35.	Bia	/bie1/	/bie1/
36.	Khuya	/kʰwie1/	/kʰwa3/
37.	Lương	/luɤŋ1/	/luɤŋ1/
38.	Giờ	/zɤ2/	/zɤ2/
39.	Kia	/kie1/	/kie1/
40.	Duyên dáng	/zwien1 zaŋ3/	/zien1 zaŋ3/
41.	Ngại	/ŋaj6/	/ŋaj6/
42.	Thay	/tʰaj1/	/tʰwaj1/
43.	Khỏi	/kʰɔj4/	/kʰɔj4/
44.	Nuôi	/nuoj1/	/noj1/
45.	Khoảng	/kʰwaŋ4/	/kʰwaŋ3/

ลำดับ	คำศัพท์	การออกเสียงที่ถูกต้อง	ตัวอย่างกลุ่มการออกเสียง
46.	Khoa	/k ^h wa1/	/k ^h wa1/
47.	Khoãn	/k ^h wǎn1/	/k ^h wǎŋ1/
48.	Thuê	/t ^h we1/	/t ^h wɛ3/
49.	Thương	/t ^h uɤŋ1/	/t ^h uɤŋ1/
50.	Chưa	/cuɤ1/	/cuɤ1/
51.	Mua	/muo1/	/muo1/
52.	Thủy	/t ^h uj4/	/t ^h uoj1/
53.	Cười	/kuɤj3/	/kuɤj3/
54.	Khoẻ	/k ^h wɛ4/	/k ^h wɛ3/
55.	Quên	/kwen1/	/k ^h wen1/
56.	Bâng Khuâng	/bɤŋ1 k ^h wɤŋ1/	/bɤŋ1 k ^h oŋ1/
57.	Óc	/ʔɔk3/	/ʔɔk3/
58.	Ơi	/ʔɤj1/	/ʔɤj1/
59.	Em	/ʔem1/	/ʔem1/
60.	Êm	/ʔem1/	/ʔɤm1/
61.	Ụa	/ʔuo6/	/ʔuo6/
62.	Úc	/ʔuɤk3/	/ʔɤk3/
63.	Xưa	/suɤ1/	/suɤ1/
64.	Cởi	/kɤj4/	/kuɤj3/
65.	Gửi	/ɣuj4/	/kuj3/
66.	Tươi	/tuɤj1/	/t ^h uɤj1/
67.	Ngoẻo	/ŋwɛw4/	/ŋɛw5/
68.	Xoãn	/swǎn1/	/swǎn1/
69.	Eo	/ʔew1/	/ʔo1/

ลำดับ	คำศัพท์	การออกเสียงที่ถูกต้อง	ตัวอย่างกลุ่มการออกเสียง
70.	Ênh	/ʔeŋ6/	/ʔɤt1/
71.	Úng	/ʔuŋ3/	/ʔuŋ3/
72.	Ý kiến	/ʔi3 kien3/	/ʔi3 kien3/
73.	Ích	/ʔik3/	/ʔik3/
74.	Ăn	/ʔăn1/	/ʔɤn1/
75.	Quay	/kwaj1/	/k ^h uoj1/
76.	Ai	/ʔaj1/	/ʔaj1/
77.	Óc	/ʔok3/	/ʔok3/
78.	ĩa	/ʔie4/	/ʔie1/
79.	Ưóc	/ʔuɤk3/	/ʔuɤk3/
80.	Uống	/ʔuoŋ3/	/ʔoŋ3/
81.	Chanh	/cɛŋ1/	/cɛŋ1/
82.	Khách	/k ^h ɛk3/	/k ^h ɛk3/
83.	Xuân	/suon1/	/suon1/
84.	Ông	/ʔoŋ1/	/ʔoŋ1/
85.	Âm	/ʔɤm1/	/ʔɤm1/
86.	Yém	/ʔiem3/	/ʔiem3/
87.	Ưa	/ʔuɤ1/	/ʔuɤ1/
88.	Ừa	/ʔuo2/	/ʔuo2/
89.	Bách	/bɛk3/	/bɛk3/
90.	Thanh niên	/t ^h ɛŋ1 nien1/	/t ^h ɛŋ1 nien1/

แบบทดสอบการออกเสียงคำในภาษาเวียดนามของนักศึกษาไทย กลุ่มตัวอย่าง ดังนี้

นักศึกษาคคนที่ 3

ลำดับ	คำศัพท์	การออกเสียงที่ถูกต้อง	ตัวอย่างกลุ่มการออกเสียง
1.	Bác	/bak3/	/bak3/
2.	Ngon	/ŋon1/	/ŋon1/
3.	Không	/k ^h oŋ1/	/k ^h oŋ1/
4.	Nghe	/ŋɛ1/	/ŋɛ1/
5.	Bụng	/buŋ6/	/buŋ6/
6.	Răng khôn	/zǎŋ1 k ^h on1/	/zǎŋ1 k ^h on1/
7.	Nghề nghiệp	/ŋe2 ɲiep6/	/ŋe2 ɲiep6/
8.	Khuôn viên	/k ^h uon1 vien1/	/kuon1 vǎn1/
9.	Lối	/loj3/	/loj3/
10.	Cửa	/kuo4/	/cuwɣ2/
11.	Lựa	/luj6/	/lǎj6/
12.	Cây	/kǎj1/	/kǎj1/
13.	Quanh năm	/kwǎŋ1 nǎm1/	/kweŋ2 nǎm1/
14.	Trên	/cen1/	/cen1/
15.	Mức	/muuk3/	/muuk3/
16.	Nghiên cứu	/ɲien1 kuw1/	/ɲien1 kuw1/
17.	Chuyên môn	/cwien1 mon1/	/cwien1 mon1/
18.	Luôn	/luon1/	/luon1/
19.	Trời	/coj3/	/coj3/
20.	Tây	/tǎj1/	/tǎj1/
21.	Suối	/suoj3/	/suoj3/

ลำดับ	คำศัพท์	การออกเสียงที่ถูกต้อง	ตัวอย่างกลุ่มการออกเสียง
22.	Dám	/zam3/	/zam3/
23.	Con	/kɔn1/	/kɔn1/
24.	Ngô	/ŋo1/	/ŋo1/
25.	Lên	/len1/	/len1/
26.	Trung	/cuŋ1/	/cuŋ1/
27.	Kỹ	/ki5/	/ki5/
28.	Cân	/kʰn1/	/kʰn1/
29.	Bơ	/bɤ1/	/bɤ1/
30.	Ven	/ven1/	/ven1/
31.	Trúng	/cuŋ3/	/cuŋ1/
32.	Thi	/tʰi1/	/kʰi1/
33.	Văn minh	/văn1 miŋ1/	/văn1 miŋ1/
34.	Lập	/lɿp6/	/lɿp3/
35.	Bia	/bie1/	/bie1/
36.	Khuya	/kʰwie1/	/kʰwa1/
37.	Lương	/luɤŋ1/	/luɤŋ1/
38.	Giờ	/zɤ2/	/zɤ2/
39.	Kia	/kie1/	/kie1/
40.	Duyên dáng	/zwien1 zaŋ3/	/zuon2 zaŋ2/
41.	Ngại	/ŋaj6/	/ŋaj6/
42.	Thay	/tʰaj1/	/tʰaj1/
43.	Khỏi	/kʰɔj4/	/kʰɔj4/
44.	Nuôi	/nuoj1/	/nuoj1/
45.	Khoảng	/kʰwaŋ4/	/kʰwaŋ3/

ลำดับ	คำศัพท์	การออกเสียงที่ถูกต้อง	ตัวอย่างกลุ่มการออกเสียง
46.	Khoa	/k ^h wa1/	/k ^h wa1/
47.	Khoãn	/k ^h wǎn1/	/k ^h wǎn1/
48.	Thuê	/t ^h we1/	/t ^h iew4/
49.	Thương	/t ^h uɤŋ1/	/t ^h uɤŋ1/
50.	Chưa	/cuɤɣ1/	/cuɤɣ1/
51.	Mua	/muo1/	/muo1/
52.	Thủy	/t ^h uj4/	/t ^h uj2/
53.	Cưới	/kuɤɣj3/	/kuɤɣj3/
54.	Khoẻ	/k ^h wε4/	/k ^h wε3/
55.	Quên	/kwen1/	/kwen6/
56.	Bâng Khuâng	/bɤŋ1 k ^h wɤŋj1/	/bɤŋ2 k ^h wɤŋj1/
57.	Óc	/ʔɔk3/	/ʔɔk3/
58.	Ơi	/ʔɤj1/	/ʔɤj1/
59.	Em	/ʔem1/	/ʔem1/
60.	Êm	/ʔem1/	/ʔem1/
61.	Ụa	/ʔuo6/	/ʔu1/
62.	Úc	/ʔuɤk3/	/ʔuɤk3/
63.	Xưa	/suɤɣ1/	/suɤɣ1/
64.	Cởi	/kɤj4/	/kɤj4/
65.	Gửi	/ɣuj4/	/ɣuj4/
66.	Tươi	/tuɤɣj1/	/tuɤɣj1/
67.	Ngoẻo	/ŋwεw4/	/ŋwεw5/
68.	Xoẻn	/swǎn1/	/swǎn1/
69.	Eo	/ʔew1/	/ʔew1/

ลำดับ	คำศัพท์	การออกเสียงที่ถูกต้อง	ตัวอย่างกลุ่มการออกเสียง
70.	Ênh	/ʔeŋ6/	/ʔeŋ6/
71.	Úng	/ʔuŋ3/	/ʔuŋ3/
72.	Ý kiến	/ʔi3 kien3/	/ʔi3 kien3/
73.	Ích	/ʔik3/	/ʔik3/
74.	Ăn	/ʔăn1/	/ʔăn1/
75.	Quay	/kwaj1/	/kuoj1/
76.	Ai	/ʔaj1/	/ʔaj1/
77.	Óc	/ʔok3/	/ʔok3/
78.	ĩa	/ʔie4/	/ʔaj1/
79.	Ưóc	/ʔuɤk3/	/ʔuɤk3/
80.	Uống	/ʔuon3/	/ʔuon3/
81.	Chanh	/cɛŋ1/	/cɛŋ1/
82.	Khách	/k ^h ɛk3/	/k ^h ɛk3/
83.	Xuân	/suon1/	/suon1/
84.	Ông	/ʔon1/	/ʔon1/
85.	Âm	/ʔɤm1/	/ʔɤm1/
86.	Yém	/ʔiem3/	/ʔiam1/
87.	Ưa	/ʔuɤ1/	/ʔuɤ1/
88.	Ừa	/ʔuo2/	/ʔɤw2/
89.	Bách	/bɛk3/	/bɛk3/
90.	Thanh niên	/t ^h ɛŋ1 nien1/	/t ^h ɛŋ1 nien2/

แบบทดสอบการออกเสียงคำในภาษาเวียดนามของนักศึกษาไทย กลุ่มตัวอย่าง ดังนี้

นักศึกษาคคนที่ 4

ลำดับ	คำศัพท์	การออกเสียงที่ถูกต้อง	ตัวอย่างกลุ่มการออกเสียง
1.	Bác	/bak3/	/bak3/
2.	Ngon	/ŋon1/	/ŋon1/
3.	Không	/k ^h oŋ1/	/k ^h oŋ1/
4.	Nghe	/ŋɛ1/	/ŋɛ1/
5.	Bụng	/buŋ6/	/buŋ6/
6.	Răng khôn	/zǎŋ1 k ^h on1/	/zǎŋ1 k ^h on1/
7.	Nghề nghiệp	/ŋe2 ɲiep6/	/ŋe2 ɲiep6/
8.	Khuôn viên	/k ^h uon1 vien1/	/k ^h uon2 vien1/
9.	Lối	/loj3/	/loj3/
10.	Cửa	/kuo4/	/kuo4/
11.	Lựa	/luj6/	/luj6/
12.	Cây	/kǎj1/	/kǎj1/
13.	Quanh năm	/kwǎŋ1 nǎm1/	/kwa1 nǎm1/
14.	Trên	/cen1/	/cen1/
15.	Mức	/muuk3/	/muuk3/
16.	Nghiên cứu	/ɲien1 kuw1/	/ɲien1 ku1/
17.	Chuyên môn	/cwien1 mon1/	/cwien2 mon1/
18.	Luôn	/luon1/	/luon1/
19.	Trời	/coj3/	/coj3/
20.	Tây	/tǎj1/	/tǎj1/
21.	Suối	/suoj3/	/suoj3/

ลำดับ	คำศัพท์	การออกเสียงที่ถูกต้อง	ตัวอย่างกลุ่มการออกเสียง
22.	Dám	/zam3/	/zam3/
23.	Con	/kɔn1/	/kɔn1/
24.	Ngô	/ŋo1/	/ŋo1/
25.	Lên	/len1/	/len1/
26.	Trung	/cuŋ1/	/cuŋ1/
27.	Kỹ	/ki5/	/ki5/
28.	Cân	/kʰn1/	/kʰn1/
29.	Bơ	/bɤ1/	/bɤ1/
30.	Ven	/ven1/	/ven1/
31.	Trúng	/cuŋ3/	/cuŋ3/
32.	Thi	/tʰi1/	/tʰi1/
33.	Văn minh	/văn1 miŋ1/	/văn1 miŋ1/
34.	Lập	/lɰp6/	/lɰp6/
35.	Bia	/bie1/	/bie1/
36.	Khuya	/kʰwie1/	/kʰwie1/
37.	Lương	/luɤŋ1/	/luɤŋ1/
38.	Giờ	/zɤ2/	/zɤ2/
39.	Kia	/kie1/	/kie1/
40.	Duyên dáng	/zwien1 zaŋ3/	/dwien1 daŋ3/
41.	Ngại	/ŋaj6/	/ŋaj6/
42.	Thay	/tʰaj1/	/tʰaj1/
43.	Khỏi	/kʰɔj4/	/kʰwaj1/
44.	Nuôi	/nuoj1/	/nuoj1/
45.	Khoảng	/kʰwaŋ4/	/kʰwaŋ1/

ลำดับ	คำศัพท์	การออกเสียงที่ถูกต้อง	ตัวอย่างกลุ่มการออกเสียง
46.	Khoa	/k ^h wa1/	/k ^h wa1/
47.	Khoãn	/k ^h wǎn1/	/k ^h wǎn1/
48.	Thuê	/t ^h we1/	/t ^h we1/
49.	Thương	/t ^h uɤŋ1/	/t ^h uɤŋ1/
50.	Chưa	/cuɤɣ1/	/cuɤɣ1/
51.	Mua	/muo1/	/muo1/
52.	Thủy	/t ^h uj4/	/t ^h uj4/
53.	Cưới	/kuɤɣj3/	/kuɤɣj3/
54.	Khoẻ	/k ^h wɛ4/	/k ^h wɛ4/
55.	Quên	/kwen1/	/kwien1/
56.	Bâng Khuâng	/bɤŋ1 k ^h wɤŋj1/	/bɤŋ1 k ^h wuɤɣj1/
57.	Óc	/ʔɔk3/	/ʔɔk3/
58.	Ơi	/ʔɤj1/	/ʔɤj1/
59.	Em	/ʔem1/	/ʔem1/
60.	Êm	/ʔem1/	/ʔem1/
61.	Ụa	/ʔuo6/	/ʔu6/
62.	Úc	/ʔuɤk3/	/ʔuɤk3/
63.	Xưa	/suɤɣ1/	/suɤɣ1/
64.	Cởi	/kɤj4/	/kɤj4/
65.	Gửi	/ɣuj4/	/ɣuj4/
66.	Tươi	/tuɤɣj1/	/tuɤɣj1/
67.	Ngoẻo	/ŋwɛw4/	/ŋɛw1/
68.	Xoẻn	/swǎn1/	/swǎn1/
69.	Eo	/ʔew1/	/ʔew1/

ลำดับ	คำศัพท์	การออกเสียงที่ถูกต้อง	ตัวอย่างกลุ่มการออกเสียง
70.	Ênh	/ʔeŋ6/	/ʔeŋ6/
71.	Úng	/ʔuŋ3/	/ʔuŋ3/
72.	Ý kiến	/ʔi3 kien3/	/ʔi3 kien3/
73.	Ích	/ʔik3/	/ʔik3/
74.	Ăn	/ʔăn1/	/ʔăn1/
75.	Quay	/kwaj1/	/kuoj1/
76.	Ai	/ʔaj1/	/ʔăj1/
77.	Óc	/ʔok3/	/ʔok3/
78.	ĩa	/ʔie4/	/ʔie6/
79.	Ưóc	/ʔuɤk3/	/ʔuɤk3/
80.	Uống	/ʔuon3/	/ʔuon3/
81.	Chanh	/cɛŋ1/	/cɛŋ1/
82.	Khách	/k ^h ɛk3/	/k ^h ak3/
83.	Xuân	/suon1/	/suon2/
84.	Ông	/ʔon1/	/ʔon1/
85.	Âm	/ʔɤm1/	/ʔɤm1/
86.	Yém	/ʔiem3/	/jem3/
87.	Ưa	/ʔuɤ1/	/ʔuɤ1/
88.	Ừa	/ʔuo2/	/ʔuo2/
89.	Bách	/bɛk3/	/bak3/
90.	Thanh niên	/t ^h ɛŋ1 nien1/	/t ^h ɛŋ1 nien1/

แบบทดสอบการออกเสียงคำในภาษาเวียดนามของนักศึกษาไทย กลุ่มตัวอย่าง ดังนี้

นักศึกษาคคนที่ 5

ลำดับ	คำศัพท์	การออกเสียงที่ถูกต้อง	ตัวอย่างกลุ่มการออกเสียง
1.	Bác	/bak3/	/bak3/
2.	Ngon	/ŋon1/	/ŋon1/
3.	Không	/k ^h oŋ1/	/k ^h oŋ1/
4.	Nghe	/ŋɛ1/	/ŋɛ1/
5.	Bụng	/buŋ6/	/buŋ2/
6.	Răng khôn	/zǎŋ1 k ^h on1/	/zǎŋ1 kon1/
7.	Nghề nghiệp	/ŋe2 ɲiep6/	/ŋe2 ɲiep6/
8.	Khuôn viên	/k ^h uon1 vien1/	/k ^h on1 vien1/
9.	Lối	/loj3/	/loj3/
10.	Cửa	/kuo4/	/kuo4/
11.	Lựa	/luj6/	/luj6/
12.	Cây	/kǎj1/	/kǎj1/
13.	Quanh năm	/kwǎŋ1 nǎm1/	/kwǎŋ1 nǎm1/
14.	Trên	/cen1/	/cen1/
15.	Mức	/muuk3/	/muuk3/
16.	Nghiên cứu	/ɲien1 kuw1/	/ɲien1 kuw1/
17.	Chuyên môn	/cwien1 mon1/	/cwien1 mon1/
18.	Luôn	/luon1/	/lon1/
19.	Trời	/coj3/	/coj3/
20.	Tây	/tǎj1/	/tǎj1/
21.	Suối	/suoj3/	/suoj3/

ลำดับ	คำศัพท์	การออกเสียงที่ถูกต้อง	ตัวอย่างกลุ่มการออกเสียง
22.	Dám	/zam3/	/zam3/
23.	Con	/kɔn1/	/kɔn1/
24.	Ngô	/ŋo1/	/ŋo1/
25.	Lên	/len1/	/len1/
26.	Trung	/cuŋ1/	/cuŋ1/
27.	Kỹ	/ki5/	/ki5/
28.	Cân	/kɰn1/	/kɰn1/
29.	Bơ	/bɤ1/	/bɤ1/
30.	Ven	/ven1/	/ven1/
31.	Trúng	/cuŋ3/	/cuŋ3/
32.	Thi	/tʰi 1/	/tʰi 1/
33.	Văn minh	/văn1 miŋ1/	/văn1 miŋ1/
34.	Lập	/lɰp6/	/lɰp6/
35.	Bia	/bie1/	/bie1/
36.	Khuya	/kʰwie1/	/kʰuo1/
37.	Lương	/luɤŋ1/	/luoŋ1/
38.	Giờ	/zɤ2/	/zɤ2/
39.	Kia	/kie1/	/kie1/
40.	Duyên dáng	/zwien1 zaŋ3/	/zwien2 zaŋ3/
41.	Ngại	/ŋaj6/	/ŋăj6/
42.	Thay	/tʰaj1/	/tʰaj1/
43.	Khỏi	/kʰɔj4/	/kʰɔj4/
44.	Nuôi	/nuoj1/	/noj1/
45.	Khoảng	/kʰwaŋ4/	/kʰwaŋ4/

ลำดับ	คำศัพท์	การออกเสียงที่ถูกต้อง	ตัวอย่างกลุ่มการออกเสียง
46.	Khoa	/k ^h wa1/	/k ^h wa1/
47.	Khoãn	/k ^h wǎn1/	/k ^h wǎn1/
48.	Thuê	/t ^h we1/	/t ^h we1/
49.	Thương	/t ^h uɤŋ1/	/t ^h uɤŋ1/
50.	Chưa	/cuɤɣ1/	/cuɤɣ1/
51.	Mua	/muo1/	/muo1/
52.	Thủy	/t ^h uj4/	/t ^h uj4/
53.	Cưới	/kuɤɣj3/	/kuɤɣj3/
54.	Khoẻ	/k ^h wɛ4/	/k ^h wɛ4/
55.	Quên	/kwen1/	/kwen1/
56.	Bâng Khuâng	/bɤŋ1 k ^h wɤŋj1/	/bɤŋ1 k ^h wɤŋj1/
57.	Óc	/ʔɔk3/	/ʔɔk3/
58.	Ơi	/ʔɤj1/	/ʔɤj1/
59.	Em	/ʔem1/	/ʔem1/
60.	Êm	/ʔem1/	/ʔem1/
61.	Ụa	/ʔuo6/	/ʔuo6/
62.	Úc	/ʔuɤk3/	/ʔuɤk3/
63.	Xưa	/suɤɣ1/	/suɤɣ1/
64.	Cởi	/kɤj4/	/kɤj4/
65.	Gửi	/ɣuj4/	/ɣuj4/
66.	Tươi	/tuɤɣj1/	/tuɤɣj1/
67.	Ngoẻo	/ŋwɛw4/	/ŋwɛw4/
68.	Xoẻn	/swǎn1/	/swǎn1/
69.	Eo	/ʔew1/	/ʔew1/

ลำดับ	คำศัพท์	การออกเสียงที่ถูกต้อง	ตัวอย่างกลุ่มการออกเสียง
70.	Ênh	/ʔeŋ6/	/ʔiŋ6/
71.	Úng	/ʔuŋ3/	/ʔuŋk3/
72.	Ý kiến	/ʔi3 kien3/	/ʔi3 kien3/
73.	Ích	/ʔik3/	/ʔik3/
74.	Ăn	/ʔăn1/	/ʔăn1/
75.	Quay	/kwaj1/	/kwaj1/
76.	Ai	/ʔaj1/	/ʔaj1/
77.	Óc	/ʔok3/	/ʔok3/
78.	ĩa	/ʔie4/	/ʔie6/
79.	Ưóc	/ʔuɤk3/	/ʔuɤk3/
80.	Uống	/ʔuon3/	/ʔuon3/
81.	Chanh	/cɛŋ1/	/cɛŋ1/
82.	Khách	/k ^h ɛk3/	/k ^h ɛk3/
83.	Xuân	/suon1/	/suon1/
84.	Ông	/ʔon1/	/ʔon1/
85.	Âm	/ʔɤm1/	/ʔɤm1/
86.	Yém	/ʔiem3/	/ʔiem3/
87.	Ưa	/ʔuɤ1/	/ʔuɤ1/
88.	Ừa	/ʔuo2/	/ʔuo2/
89.	Bách	/bɛk3/	/bɛk3/
90.	Thanh niên	/t ^h ɛŋ1 nien1/	/t ^h ɛŋ1 nien1/